

The prince in dream

Contents

The prince in dream	1
1. Chương 01 - 02 -03 - 04	1
2. Chương 05 - 06 - 07	6
3. Chương 08 - 09	12
4. Chương 10 - 11 - 12	17
5. Chương 13 - 14 (hết)	22

The prince in dream



Giới thiệu

Anh ngồi bên cửa sổ, mắt đắm đắm nhìn về phía căn nhà đối diện. Cô gái ấy có đôi mắt to, làn da t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-prince-in-dream>

1. Chương 01 - 02 -03 - 04

Chương 01 : Tương Tư

Anh ngồi bên cửa sổ, mắt đắm đắm nhìn về phía căn nhà đối diện. Cô gái ấy vẫn chưa ngủ ,vẫn đứng lặng thình bên ô cửa ,đôi mắt hướng nhìn về phía nhà anh. Từ 2 tuần nay, Nguyên phát hiện ra một bí mật thú vị,tối nào cũng vậy, vào tầm giờ này, cô gái kì lạ ấy bước vào căn phòng trống, đứng lặng lẽ bên cửa sổ và nhìn thẳng về phía nhà anh. Lúc đầu Nguyên chỉ thấy hơi kì kì, rồi dần dần bị cuốn hút không hay. Anh ở tầng 6 ,cô gái ấy luôn đứng ở căn phòng tầng 5, Anh biết cô sẽ khó mà phát hiện mình đang bị nhìn ở góc độ đấy,nhất là khi mỗi khi thấy cô xuất hiện, anh lại tắt đèn và ..ngắm trộm.

Cô gái ấy có đôi mắt to, làn da trắng mịn như sữa, mái tóc đen dài chấm lưng ,cô hay mặc chiếc váy trắng, trông đầy vẻ mong manh và hư ảo, đôi khi anh cảm thấy mình đang lạc vào một câu chuyện liêu trai của Bồ Tùng Linh, vẻ bí ẩn của cô gái khiến mấy lần Nguyên định sang bên đó , nhưng rồi lại thôi. Có lần anh

lần la dò hỏi thấy mẹ bảo phòng đó lạ lắm,từ lúc dọn đến bây giờ chẳng mấy khi mẹ gặp họ ra ngoài, và cũng chưa biết chủ nhân mới của nó là ai.Nguyên lại càng thêm hiếu kì. Cô gái kéo rèm,quay lưng và tắt đèn, Nguyên nhìn theo nuối tiếc ,gương mặt ấy ,hình bóng ấy đã theo anh vào cả trong giấc mơ, lắm lúc anh tự hỏi , chẳng lẽ mình tương tư?

Nhi kéo chăn lên cao cho đỡ lạnh, khẽ nhắm mắt mơ màng, đêm nào anh cũng thức thật khuya bên bàn làm việc, và đêm nào cô cũng đứng lặng lẽ nhìn cho đến khi anh tắt đèn , nhưng anh không hề ngược lên nhìn cô, dù chỉ một lần.Cô biết mình đã yêu, lần gặp gỡ ấy như một tiếng sét, anh đã quên,còn cô thì nhớ mãi, nhớ đến mức mua căn nhà này chỉ để được thấy anh mỗi ngày. Tiếng điện thoại vang lên làm cô tỉnh ngủ.

-Con nghe đây mẹ

-Hà Nội lạnh không con? Đã đi ngủ chưa?

-Dạ lạnh,con nằm chơi thôi chưa ngủ được

-Mẹ liên hệ với chỗ con muốn làm rồi, thứ 2 này đến gặp người ta nhé,mà người ta cứ thắc mắc là tại sao con chỉ thích vị trí đấy trong khi con có thể làm việc ở nhiều vị trí tốt hơn.Mẹ cũng không hiểu nổi con.

-Lúc nào đó con sẽ nói chuyện với mẹ,giờ con chưa nói được.

-Uh,mà mẹ cũng không muốn tò mò,chỉ cần con cảm thấy vui là được, mà con thấy chân ổn chưa?

-Dạ ổn rồi mà mẹ,bác sĩ đã chứng nhận đi chứng nhận lại với mẹ rồi mà,

-Uh,mà con ăn uống có đầy đủ không? Lần tới mẹ sang mà thấy gầy mẹ lôi sang đó.

Nhi bật cười – con biết rồi, sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt ,năm nay con 26 rồi chứ bộ.

-Nhưng con mới chấp chứng ra xã hội , mẹ lo lắm, hay con sang với mẹ đi.

-Mẹ, con có cuộc sống riêng của con , dù sao con....Nhi ngập ngừng,cô không muốn nói hết câu khiến mẹ đau lòng, cô biết bà muốn bù đắp cho cô, nhưng với cô thế này là quá đủ.

-Được rồi ,thôi,mẹ nhớ con quá nên nói vậy thôi,muộn rồi,con ngủ đi.

-Vâng, con chào mẹ,

Nhi cúp máy, rúc đầu vào chăn thầm nhớ lại, buổi tối hôm ấy đẹp như một giấc mơ, trong giấc mơ ấy ,cô đã gặp chàng hoàng tử cho riêng mình.

Chương 02 : Hồi Ức

Nhi đứng một mình trong góc phòng, đưa mắt ngóng mẹ, lần đầu tiên Nhi đi dự tiệc cùng mẹ như thế này, lần đầu tiên Nhi đến chỗ đông người như thế. Nhi dám đi cũng vì đây là một bữa tiệc hóa trang ,và vì cô muốn chiều lòng mẹ.

-Nhảy không cô bé?

-Dạ? -Nhi giật mình quay sang, mãi ngóng cô không để ý có một anh chàng đã đứng cạnh mình từ bao giờ.

-Bé ngóng ai hả? trong lúc chờ nhảy với anh một bản cho đỡ buồn.

-Nhưng....em không biết nhảy- Nhi lúng túng,

-Không sao, bé đi giày bệt mà.

-Giày bệt thì sao? Nhi thắc mắc, giày bệt thì liên quan gì. -Thì có thể dẫm lên chân anh chứ sao -Nói rồi anh chàng kéo cô thẳng ra giữa sàn

Nhi hoảng hốt, nếu anh ta biết rằng cô mới chấp chứng tập đi một tuần nay liệu anh ta có dám lôi cô đi xềnh xệch như thế không.

Lần đầu tiên trong vòng tay một người con trai, Nhi thấy lạ lẫm, cô ngước mặt lên nhìn anh, chiếc mặt nạ che nửa gương mặt, đủ để cô thấy nụ cười của anh, một nụ cười chết người.

-Anh rất sợ những cô nàng đi giày cao gót –Vừa đi cô theo bước chân anh vừa nói

-Tại sao?

-Vì khi các cô nàng tức giận, nó trở thành một vũ khí rất là lợi hại.

-Đấy là lý do anh mời em nhảy hả? vì muốn nhảy mà lại sợ bị dẫm vào chân đúng không?

Anh bật cười - anh đâu có nhát vậy, tại thấy bé đứng một mình thấy tội thôi, bé đi với ai vậy?

-Với mẹ

Nhạc đổi sang một bản nhộn hơn, Nhi buông tay anh ra và lùi lại, dáo dác nhìn quanh,

-Sao thế bé?

-Em mỗi chân quá, có chỗ nào ngồi không anh?

-Có một chỗ, đẹp tuyệt, bé muốn ngắm sao không?

Nhi chỉ vừa kịp gạt đầu khi anh kéo tay cô đi về phía hành lang cuối phòng.

Nhi chưa từng biết bầu trời lại có lúc đẹp đến thế, cô ngồi lên chiếc ghế dài bên cạnh anh, duỗi chân thẳng cho đỡ mỏi, khi đi theo anh cô đâu biết mình phải leo thêm ba tầng lầu.

-Chỗ này đẹp thật, sao anh biết chỗ này hay vậy?

-Anh làm thêm ở khách sạn này mà bé

-Làm thêm?

-Uh, anh là du học sinh, không phải người Mỹ đâu. Chắc bé cũng vậy hả, giọng bé chuẩn lắm., không giống sống ở đây từ nhỏ.

-Em sang chữa bệnh.

-Bệnh gì?

-Em bị liệt chân.

-What? Thật hả? mà anh xin lỗi, chuyện đấy sao bé có thể đùa được.

-Không sao đâu, anh thấy đấy, em khỏi rồi mà.

Bất chợt, anh bỏ mặt nạ ra, chìa tay về phía cô

-Anh tên Huy, rất vui được làm quen với bé, bé cũng nên cho anh biết tên chứ nhỉ

Nhi nhìn sững vào gương mặt anh, chưa bao giờ Nhi thấy một gương mặt đẹp đến thế, cô lúng túng quay mặt đi.

-Có lẽ, biết mặt em rồi, anh sẽ chẳng dám ngồi đây nói chuyện với em nữa.

-Đối với anh, chuyện đó không quan trọng một khi anh đã coi bé là bạn.

-.....

-Nếu bé không muốn thì thôi, mai anh về Việt Nam rồi, nếu có duyên anh và bé sẽ có lúc gặp lại

-Anh tin vào duyên số à?

-Tin chứ, mà duyên số đôi khi là do con người tạo ra, bé đưa tay đây

-Dạ?

Anh cầm lấy bàn tay Nhi, rút ra trong túi một chiếc bút và hí hoáy viết vào đó.

-Nếu có lúc nào đó bé về Việt Nam, muốn gặp lại anh thì tìm đến đây nhé..

Nhi nín lặng, chẳng bao giờ cô dám tìm đến anh cả, sau vụ tai nạn ấy ,ngoài mẹ, Nhi không để ai thấy gương mặt thật của mình, cô sợ phải nhìn thấy sự hoảng hốt, hay thương hại trong đôi mắt họ. Có lẽ anh không biết , anh là người đàn ông đầu tiên cô tiếp xúc sau 5 năm.

-Giờ xuống thôi, có khi mẹ bé đang tìm loạn lên ấy chứ...

Nhi sức nhớ, vội đứng lên ,lú lú bước đi sau anh , trong lòng cứ vương vấn mãi, cô biết buổi tối tuyệt diệu này sẽ khiến cô nhớ mãi không quên.

Sau buổi tối hôm ấy, Nhi đồng ý với mẹ đi phẫu thuật lại gương mặt ,lần đầu tiên sau 5 năm,Nhi muốn làm lại cuộc đời.

Khi Nhi 3 tuổi, bố và mẹ ly hôn, Nhi ở với bố và mẹ sang Mỹ.Trong kí ức,Nhi chỉ có bố. Bố sống một mình nuôi Nhi, cuộc sống không quá dư dả, nhưng lúc nào Nhi cũng thấy hạnh phúc, vì Nhi biết tình yêu thương của bố với Nhi là vô bờ bến.

Năm ấy Nhi 16, một vụ tai nạn kinh hoàng đã khiến Nhi mất đi người cô yêu quý nhất trên đời này, lúc đó Nhi chỉ muốn chết, nhưng rồi Mẹ xuất hiện.

Khi ấy Nhi mới biết trong từng ấy năm, mẹ không hề quên cô, chỉ là bà không dám gặp cô. Lỗi lầm cả đời của mẹ là đã yêu quá sâu nặng một người đàn ông, yêu đến mức dù đã lấy chồng ,sinh con nhưng khi người đàn ông ấy trở về , bà đã bỏ lại chồng con, đi theo người ấy.

Mẹ không biện hộ nhiều cho tình cảm của mình, nhưng giờ thì Nhi đã hiểu cảm giác yêu một người, và muốn sống với người đó trọn đời. Đó là một phần lý do Nhi trở lại Hà Nội. Phần còn lại chính là mẹ đã có một cuộc sống riêng,và Nhi không muốn là gánh nặng cho cuộc sống hạnh phúc ấy.Ngay sau khi tốt nghiệp đại học, Nhi đã xin mẹ 2 điều, một căn nhà và một công việc ở Việt Nam.

Chương 03 : Gặp lại

Cô nhìn anh không chớp mắt, nhưng anh có vẻ không nhớ gì cả, cũng phải thôi, chỉ nhìn thấy đôi mắt làm sao anh nhớ ra cô được, mà so với ngày đó,cô cũng đã thay đổi tất cả, chỉ còn lại đôi mắt.

-Ta từng gặp nhau rồi hả ?

-Dạ? Nhi giật mình, anh nhớ ra mình rồi sao

-Nếu không sao cô nhìn tôi ghê vậy? Bản kế hoạch để trên bàn, đem ra xem dần đi.

-Vâng!

Nhi thầm thở hắt , hóa ra là một câu đùa, Nhi muốn nói với anh, nhưng thái độ của anh xa lạ quá , có lẽ anh đã quên, bởi ngay một cái tên, anh cũng chưa biết. Nhi ngồi vào bàn của mình, nghĩ vẩn vơ một lúc rồi cúi xuống tập trung vào đồng tài liệu, cô muốn tạo ấn tượng với anh về khả năng của mình, trước tiên là như vậy đã.

Nguyên ngồi tư lự bên bàn làm việc.Một tuần nay, “người ấy” không còn ra cửa sổ đứng ,còn anh thì ngóng “người ấy”đến bản thân, chẳng làm được việc gì ra hồn, cô ấy đi đâu? Hay cô ấy ốm? anh lo lắng rồi lại mắng thầm mình nghĩ vớ nghĩ vẩn. Tự dưng anh nổi máu liều, tối nay,nếu cô ấy không xuất hiện, chắc có lẽ anh chạy qua khu bên đó quá.Trái tim anh dường như có vấn đề rồi. Bóng tối đã bao trùm căn phòng tự bao giờ ,Nguyên lững thững xách cặp tấp vào bước vào thang máy,một tuần nay quả thật là những đêm quá dài, anh thấy mệt mỏi vì ngóng trông và ..mất ngủ. :2T cun- (11):

Trời đổ cơn mưa, Nhi đứng nép mình vào hàng hiên, bóng Huy lướt qua, Nhi cất tiếng chào, không một nụ cười đáp lại.Nhi hụt hẫng, những ngày qua ,anh vẫn xa cách như thế, dù cô có cố gắng tiến gần anh đến như thế nào, có vẻ như Huy không còn là anh chàng thân thiện và cởi mở của đêm hôm ấy nữa. Thời gian làm thay đổi nhiều thứ quá.Tự nhiên cô nổi máu khùng,muốn dầm mưa.

Anh đứng ngay bên cạnh cô, nhưng cô chẳng nhận ra anh, mà cũng đúng, cô có biết anh là ai đâu mà nhận. Anh cứ thâm nghĩ, chắc trời thương anh, nên mới xui khiến cô vào đây trú mưa, đúng lúc anh đang chuẩn bị về. Anh đang định mở lời thì thấy cô thất thần đi ra giữa trời, vội nắm lấy tay cô kéo giật lại.

-Em sao thế?

-Sao là sao? Nhi giật mình rút mạnh tay ra -Trời đang mưa

-Mưa thì sao?

Nguyên bật cười, trông mặt rõ hiền mà ăn nói ngang như cua.

-Thì ướt chứ sao, chờ chút đi có lẽ sắp tạnh rồi.

-Kệ tôi, không phải chuyện của anh -Nhi lườm anh chàng một cái rồi quay mặt bước đi tiếp

Nguyên tức mình kéo mạnh tay cô, Nhi lơ trớn đổ ập vào người anh. Chợt môi chạm môi, hai đôi mắt mở to, Nhi sợ đến thất thần. Chưa bao giờ cô nghĩ nụ hôn đầu, nụ hôn quý giá mà cô muốn dành trọn cho Huy lại bị kẻ khác cướp mất trong hoàn cảnh như thế này.

BỐP! Nguyên lãnh trọn cái tát.

-Bỉ ổi, tránh xa tôi ra.

Nguyên sững sờ bối rối.....

-Tôi ghét anh. Đồ.. đồ.. biến thái!

Nguyên thần thờ dựa người vào tường nhìn cô chạy đi trong màn mưa. Có lẽ nào chuyện tình của anh chưa kịp bắt đầu ...đã kết thúc ?

Chương 04 : Chênh Vênh

Nhi đứng lặng dưới vòi hoa sen, nghĩ đến Huy mà buồn. Từ khi đi làm, cô không dám ra khung cửa ấy nhìn Huy nữa, tự dưng cô sợ anh phát hiện, trước đây anh không biết cô là ai, nhưng giờ đã khác. Nhi với tay lấy khăn quấn quanh người, đứng mãi dưới vòi nước giờ cô mới thấy lạnh run, vùi người trong chăn, Nhi chìm dần vào giấc ngủ, trong mơ cô thấy mình tay trong tay với một kẻ xa lạ, chẳng phải là Huy như mọi lần. Khi tỉnh dậy, đối với Nhi, đó là một cơn ác mộng.

Huy hất xì liên tục, anh quay qua quay lại cuối cùng cũng phát hiện ra một bình hoa ở góc cuối bàn, anh bực mình ngẩng lên nhìn cả phòng.

-Ai mua hoa vậy ?

Nhi vội ngẩng lên

-Dạ, em thấy bàn hơi trống nên...

-Ai khiến cô thế?

Nhi sững sờ, ấp úng

-Dạ...

-Lần sau đừng có làm mấy cái việc vô bổ này, mà cũng chắc là cô sắp xếp lại bàn làm việc của tôi hả ? Tôi biết cô muốn tạo ấn tượng tốt, nhưng những việc đó không cần thiết, làm cho tốt những việc tôi giao trước đi.

Nhi im lặng, những gì cô đã làm cho anh là phiền phức hay sao? Sao anh không nhận ra sự quan tâm chăm chút của cô dành cho anh, từ cốc cà phê đến ly sữa, sáng nào cô cũng gắng đến sớm để dọn dẹp..vậy mà sao anh vô tâm quá.

Thấy Huy bước ra khỏi phòng, Hải Hà mon men đến gần Nhi

-Bộ Nhi không biết trường phòng dị ứng phấn hoa hả?

-Dạ ?Nhi không...chỉ thấy bàn anh ý trống vắng quá nên...

-Nhi kệ hần đi,hần thất tình nên bản tính ngày càng cau có.

-Anh...anh..Huy yêu ai rồi hả chị ?

-Uh, trông lạnh lùng thế thôi, nhưng đang chết mê chết mệt cô thư kí của sếp tổng. Thảo ngồi ngay bàn bên cạnh cũng quay sang góp lời.

-Nhi không biết chứ, trước đây Huy cũng bay bướm lắm,từ khi gặp Bảo Lam hần thay đổi hẳn

Hải Hà tiếp câu

-Lam bảo chả chê hần điểm gì,có điều hần hào hoa lắm cô theo quá,Lam sợ, thế nên hần mới đến nông nổi này,như kiểu sợ mình đối xử tốt một chút là người ta yêu mình không bằng,lúc nào cũng cần ca cần cầu.Chị ớn hần đến tận cổ, muốn chuyển phòng mà không được. -Trước mặt chị em mình thì thế thôi, chứ chỉ cần bóng Lam nó lướt qua,hần im tịt ,mà con bé trông bình thường thế mà hần say như bị bỏ bùa.

Nhi ngồi sững,chẳng nói được câu gì,đầu cô ong lên bởi những câu nói như búa giáng vào tai,giấc mộng bao năm qua, bỗng tan thành sương khói.

Đêm dạ tiệc,Nhi ngồi trong góc phòng,lặng lẽ nhìn Huy,còn Huy cũng ngồi lặng lẽ,nhìn theo ...một cô gái khác, tâm trạng khi yêu thật kì lạ, đôi khi chỉ âm thầm nhìn ngắm cũng mang cho người ta một cảm giác hạnh phúc. Vô thức Nhi với tay lấy cốc nước trước mặt làm một hớp,vị cay nồng khiến cô nhắm mắt, rồi lại thấy lâng lâng dễ chịu, Nhi làm một hơi hết sạch.Rồi lại thêm một cốc nữa,Nhi thấy đầu mình liêng biêng.Bóng Huy chậm chạp bước ra ngoài lan can, Nhi loạng choạng đứng dậy , bước theo .

Huy ngoảnh lại nhìn cô,rồi lạnh lùng quay mặt đi

-Xin lỗi,tôi muốn ở một mình

-Anh không nhớ gì sao? Nhi dựa người vào lan can nhìn Huy đắm đắm

Huy quay sang nhìn cô lạ lẫm

-Cô say à? Bảo ai đưa về đi

-Cái đêm trước khi anh rời NewYork, anh không nhớ gì à?

Huy im lặng nhìn cô như muốn nhớ lại

-Lúc đó em không tự tin để đối diện anh, nếu không chắc em đã có một cơ hội.

-Nếu có, chỉ có thể là bạn, xin lỗi ,mong Nhi hiểu cho,trong tim tôi đã có người khác,điều tôi sợ nhất là cô ấy hiểu lầm những mối quan hệ của tôi.

Bóng Lam vụt qua, Huy bước theo không suy nghĩ, Nhi choáng váng đứng đó nhìn màn đêm, tất cả những gì cô có về Huy,chỉ là ảo vọng. Từng giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi ,bỗng một vòng tay ấm áp ôm lấy bờ vai, trong bóng tối chạng vạng, Nhi ngước lên nhìn người ấy mà cứ ngỡ là Huy.Người ấy ôm Nhi vào lòng ,rồi thì thầm khẽ bên tai

“Em ngốc quá”

2. Chương 05 - 06 - 07

Chương 05 : Tỉnh Mộng

Nhi tỉnh giấc khi ánh nắng ban mai rọi qua khung cửa sổ, đầu vẫn vác vác chút men say, Nhi chẳng còn nhớ gì, ngoài lời từ chối thẳng thừng của Huy, thế đấy, cái cần nhớ thì cô lại chẳng nhớ, còn cái cô muốn quên đi thì nó cứ vang vọng mãi trong đầu. Hình như hôm nay là chủ nhật, Nhi uể oải đứng dậy,có lẽ cô

nên đi đâu đó, ở trong nhà mà ngậm nỗi buồn chắc cô điên lên mất. Nhìn đôi mắt sưng húp của mình trong gương, Nhi đoán chắc đêm qua mình khóc lóc dữ dội lắm, bỗng Nhi liếc thấy tờ giấy nhó trên bàn, vội cầm lấy, cô đoán là của người đã đưa cô về đêm qua.

–“Có cháo ở trên bàn, em ăn rồi nghỉ ngơi nhé, đừng suy nghĩ nhiều, lúc nào anh cũng ở bên cạnh em.”

Những lời thế này chắc chắn không phải của Huy, Nhi giật mình nhìn lại trên người, vẫn bộ đồ cô mặc đêm qua. Nhi nhắm mắt nhớ lại, nhưng không có một hình ảnh nào, ngoài cảm giác ấm áp và được che chở, Nhi vẫn nhớ lúc được anh an ủi vỗ về, cô đã khóc òa lên như con trẻ. Anh là ai?

Nguyên đứng đó nhìn cô lưỡng lự bước đi về phía cuối dốc, anh không dám lộ mặt, bởi sợ rằng cái ấn tượng ban đầu không mấy tốt đẹp ấy sẽ làm hỏng chút tình cảm anh dành cho cô. Hóa ra, cô yêu Huy, đêm qua, thấy cô chấp choạng bước ra lan can, anh đã vội đuổi theo, để rồi nghe được một câu chuyện không đầu không đuôi, nhưng chỉ cần có thế, Nguyên đã hiểu tất cả, Huy sống trong căn hộ ở tầng năm của tòa nhà này.

Đêm ấy, Nhi lại đứng bên khung cửa sổ, dường như cô lại khóc. Nguyên thở dài, anh thật là ngu ngốc, chỉ biết mãi ngẩn nhìn cô, người anh hằng khao khát đang rơi lệ... vì một người đàn ông khác. Ước gì, anh được hôn lên những giọt nước mắt ấy. Anh với tay lấy má, đêm qua, lúc cô say nồng trong giấc ngủ, Nguyên đã lấy số điện thoại của cô.

Có chuông báo tin nhắn điện thoại, Nhi khẽ lau dòng nước mắt rồi đọc tin từ một số máy lạ. “Em đừng khóc nữa, cuộc đời này đâu chỉ có mình Huy”. Nhi ngơ ngác nhìn quanh, nhưng chỉ có một màn đêm vắng lặng. Huy đã tắt đèn đi ngủ từ bao giờ, cô vẫn đứng đó như một kẻ khờ khạo. Đã biết rõ mối tình này chỉ có thể trở thành một vết thương đau đớn, thì tại sao cô không thể buông xuôi?

**

Bữa ăn trưa hôm đó, lần đầu tiên Nhi gặp Lam, Lam không xinh, nhưng cuốn hút. Chiếc miệng duyên với nụ cười sáng, Nhi biết Lam thu hút người khác bởi sự tự tin. Thì ra, cô gái Huy yêu là như vậy, ngay lần đầu gặp anh, Nhi đã không có một chút gì là tự tin, làm sao để lại cho anh chút ấn tượng để nhớ. Nhìn Lam, Nhi ngẫm ra một điều, kể cả khi mình không đẹp, mình vẫn có quyền được ngẩng cao đầu. Lam thân thiện, dễ gần, từ bờ môi đến ánh mắt lúc nào cũng chứa sẵn một nụ cười. Nhi biết dù có muốn, cô cũng không ghét Lam được. Sáng nay Huy nhìn cô bình thản như không, có lẽ với anh, từ chối tình cảm với một ai đó là chuyện không đáng để lưu tâm.

Nhi ngồi vào bàn, nhìn chằm chằm vào hộp quà trước mặt đầy thắc mắc, hỏi cả phòng ai cũng lắc đầu quầy quậy không biết, có lẽ lúc mọi người đi ăn trưa, ai đó đã để nó lên bàn Nhi. Thảo cứ tìm tìm cười, bảo rằng chắc trong công ty này, Nhi có fan hâm mộ. Máy Nhi có tin nhắn, vẫn là số lạ của đêm hôm qua.

“Trời chuyển gió mùa, sao em ăn mặc phong phanh thế? Quàng chiếc khăn dày vào cho ấm, kéo lại ho.”

Nhi vội nhắn ngay lại “Anh là ai thế?”

“Là người đêm hôm ấy đã để em khóc ướt một một bờ vai”

Nhi đỏ mặt, đêm ấy cô đã khóc lóc rũ rượi trong vòng tay một người lạ, mà giờ còn không biết anh ta là ai, xấu hổ thật. Chắc cô không bao giờ dám động vào một giọt rượu nào quá.

“Cám ơn anh đã đưa em về hôm đó, em gặp mặt anh, được không?”

“Có lẽ em không biết, nhưng ngày nào chúng ta cũng gặp mặt nhau, anh còn thấy em đang... đỏ mặt nữa kia, cứ thử tìm xem anh là ai.”

Nhi ngẩng phắt lên, phòng chỉ có hai người đàn ông, Huy thì không phải, còn anh Mẫn thì quá... lùn so với người ấy. Nhi nhìn quanh quất mà không biết, Nguyên đang nhìn cô qua màn hình camera đầy thú vị. Cô mở chiếc hộp, chiếc khăn màu nâu cùng tông với chiếc váy cô đang mặc, Nhi khẽ cười thầm, anh chàng cũng có mắt thẩm mỹ đấy chứ.

Với lấy má, cô nhắn tin lại cho anh

“Chiếc khăn đẹp quá, nhưng em không quen lấy quà của người lạ”

“Anh với em không hề lạ, dù gì cũng ở cùng nhau ...một đêm rồi còn gì”

Nhi lại đỏ bừng mặt, tên này ..nham nhở thật,cô tắt máy,thầm nghĩ “không thèm nói chuyện với hắn nữa”.

Chương 06 : Cuồng Say

Nguyên ấn nút thang máy rồi đứng chờ, nhìn quanh quất, dãy hành lang vắng tanh, tự nhiên nhớ đến Nhi, chắc giờ này cô đã về đến nhà, từ đêm mưa hôm ấy, Nguyên hay ở lại muộn, ráng tránh mặt cô, tránh cảm giác khó xử khi cả hai gặp mặt, đợi một thời gian khi mọi chuyện lắng xuống.... .Cửa mở, bóng cô gái nhỏ nhắn với đôi mắt tròn to ngược lên nhìn anh. Nguyên tái mặt. Là Nhi bằng xương bằng thịt.

-Anh không vào à?

Nhi ấn nút giữ cửa thang máy khi anh chàng trước mặt cứ đứng chôn chân một chỗ nhìn cô đắm đắm.

-Có .Nguyên sực tỉnh

Anh bước vào trong, lên tinh thần đón nhận mấy câu... sỉ vả của cô như cái đêm mưa hôm ấy... Nhưng cô gái đứng cạnh vẫn yên lặng, bình thản như không. Lại thật, đừng có nói là cô ghét anh quá đến mức làm lơ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, ít thì cũng phải có thái độ đề phòng hay thậm chí là ...sợ hãi chứ khi mà giữa hai người...lại còn trong không gian như thế này. Anh quay sang nhìn cô, cô ngược lên nhìn anh ,cái nhìn hoàn toàn xa lạ, rồi lại nhìn xuống đồng hồ. Cửa mở, cô lững thững bước đi, còn anh vẫn đứng trơ ra đấy.

Cô không nhớ???

Nguyên không biết mình may mắn hay bất hạnh đây nữa. Trời ơi, cả cuộc đời đến giờ Vũ Đình Nguyên mới biết, có những lúc anh không có chút ấn tượng với đàn bà con gái, kể cả trong hoàn cảnh đặc biệt như thế cũng không. Nhìn lại mình trong thang máy, anh tự hỏi “ Cái mặt mình dễ quên đến thế sao? Hay là trời tối nên cô không nhìn rõ mặt? Dù gì thì anh cũng là hotboy một thời chứ hạng xoàng đâu, trong đầu cô ấy chẳng lẽ ngoài ba chữ Phạm Bảo Huy to tướng ra thì hoàn toàn không còn cái gì khác.” Ôi, lần đầu tiên anh thấy mình đánh mất tự tin đến thế. Anh mà biết cô không nhớ thế này ,anh đã đường đường chính chính tấn công cho cô thua...te tua không còn một manh giáp chứ tội gì phải lén lén lút lút ,giở trò anh hùng giấu mặt như mấy tuần nay. Nghĩ mà thấy...mất mặt quá.

Nhi đến muộn, cô mở cửa ,hàng trăm con mắt đổ xô ra nhìn, Nhi ngượng ngùng lướt mắt nhìn quanh, không để ý thấy có một đôi mắt nhìn mình sững sờ, toàn những gương mặt lạ hoắc. Hình như vội quá nên cô..vào nhầm phòng, Nhi liền đóng ập cửa lại và bấm máy cho Lam.

Sinh nhật Lam, cô nàng bảo muốn cùng các chị em quây một bữa tưng bừng nên chọn ngay quán hát đối diện công ty để ..tụ tập. Đường như Lam đang vui nên cứ cười suốt, hay lúc nào cô nàng cũng thế ? Đúng là vắng các chàng, chả nàng nào thèm giữ ý giữ tứ, mỗi người cầm một chai Ken “zô” ầm ầm, hát hò nhảy nhót tung trời bạt đất. Lam cứ tâm đắc mãi ,cô bảo từ bé đến giờ mới tìm được người tri kỉ, mà người đó không ai khác chính là ..Nhi, từ nhạc tiền chiến đến nhạc vàng, nhạc đỏ, nhạc xanh, nhạc nào Nhi cũng ...chiến, có thể Lam hôm nay mới không phải độc diễn, quả đúng thật Lam đã gặp được bạn hiền. Nhi sau một hồi hứng phấn gào thét đã đời,đành quay về chỗ ngồi trả sân khấu cho Lam.

Chị Thảo cười tí mắt nhìn cô

-Giờ mới biết Nhi hát máu thật...kiểu này phòng mình lại có một nhân tài.

Nhi gơ chai bia dứ dứ

-Chắc nhờ cái này tiếp sức đó chị.

-Lam nó bảo đêm nay là đêm cuối cùng còn single, nó quyết định nhận lời Huy rồi.

Nhi hơi khựng lại. Sớm hay muộn điều ấy cũng xảy ra, Huy hoàn hảo như thế, Lam từ chối mãi sao được. Thôi thì cứ uống cho say, cho qua cơn đau này, sớm mai tỉnh dậy, tất cả sẽ chỉ là dĩ vãng. Nhi uống, rồi lại uống, đến mức chẳng nhớ là đã uống bao nhiêu.

Tàn cuộc, Nhi và Lam đều đã say liêu xiêu. Một người thì vì quá hạnh phúc, còn một kẻ vì quá đớn đau. Rồi bóng Huy lại chập chờn trước mặt, Nhi tát tát vào mặt mình, hình như cô lại ảo giác, úp mặt vào đầu gối, hình ảnh cuối cùng trong mắt cô là Huy đang đỡ lấy Lam, rồi cùng hai người nữa vào ô tô.

Ba người phụ nữ còn lại đứng ngồi vật vờ ...đón taxi.

Thảo dùng tay véo vào gương mặt non mỡ của Nhi,

-Nhi, nói địa chỉ nhà chị đưa về nào.

Cô nàng bên cạnh sầm soi rồi phán :

-Nó xin quá trời rồi chị Thảo ơi, đưa nó về nhà em, nó ở một mình ,đi overnight làm gì có ai phàn nàn.

-Để tôi đưa cô ấy về, nhà tôi gần nhà cô ấy,

Cả hai cô gái đều giật mình ngừng lên, rồi há hốc miệng vì ngạc nhiên:

-Sếp..sếp tổng ?

Cho xe vào khu tầng hầm, Nguyên kéo Nhi ra khỏi xe rồi bế xốc cô lên. Nhìn cô nhũn như con chi chi trong tay, Nguyên tự hỏi không biết anh có đang yêu phải một cô nàng bợm rượu không? Nếu đúng thì quả thật là đại họa.

Mất điện! Nguyên nhìn 5 tầng lầu ngán ngẩm, bế được cô lên đến phòng chắc anh...kiệt sức quá. Nguyên đặt cô đứng xuống dựa vào anh, cái mặt đang say trông chỉ ...muốn cắn. Nhưng rồi anh chỉ dám tát yêu vào 2 bên má.

-Tỉnh dậy đi, đồ sâu rượu.

-Hửm?? Nhi loạn choạng rồi dụi mắt vào ngực anh.

Trời! lại còn thế nữa, may là anh, chứ hôm nay thằng khác đưa về chắc anh tức ói máu mà chết, trời thương nên mới cho cô vào nhầm phòng anh. Báo hại anh nhậu nhẹt xong từ đời mà không dám về, ngồi chầu chực dưới sảnh đợi mấy bà cô không chồng thi nhau quậy phá.

-Bám vào vai anh đi.

Anh quay lưng rồi xốc cô lên ,tiện thể rút luôn đôi giày đang lủng là lủng lẳng. Nhi quàng hai tay qua vai anh,rồi cất giọng lè nhè.

-Lại là anh à ?

-Anh nào? Có biết là anh nào không?

-Có chứ! Đừng có tưởng tôi say090xxxxx99 đúng không?

Đấy, giờ còn đặt tên cho anh bằng số điện thoại nữa cơ đấy. Lại còn chính xác không sai một số nữa chứ.

-Tối đen mà làm sao em nhận giỏi vậy.

-Hehe, tôi có biết mặt anh đâu mà cần gì sáng với tối, nói nhỏ thôi nhé ,anh có một mùi hương rất là đặc biệt.Haha

Nói nhỏ??? Có khi cả khu chung cư này nghe tiếng cô cười rồi cũng nên. Mà sao cô thính như ...con cú vậy, nhìn mặt anh mấy lần thì không nhớ, thế mà ngửi mùi một lần thì lại nhớ.Chắc anh không dám đổi sang mùi nước hoa khác quá, phải cho cô ngửi dài dài cho nó ...quen hơi ,haha, tự nhiên anh thấy mình đầu óc đen tối quá.Mà cái cô nàng bợm nhậu này, mới uống vào có một tí là đã rũ rượi,buông thả, lạ quen gì cũng ôm rảo như thế này thật là...nguy hiểm quá.

-Cười cái gì mà cười, lần sau không được uống rượu ở những chỗ không có anh, nghe chưa?

Không có câu trả lời, Nguyên quay qua, cô ngủ thiếp trên vai tự bao giờ. Anh bỗng thầm ước gì cô say mãi không tỉnh, vì mỗi lúc cô say, cô gần gũi với anh biết bao.

Nhi tỉnh giấc khi có chuông tin nhắn, mắt nhắm mắt mở, cô lơ mơ đọc thấy dòng chữ.

-Sâu rệu, dậy đi, đồ ăn sáng anh để trong lò nướng, ăn mau còn đi làm.

Nhi vươn vai khẽ mỉm cười “ Sâu.....Rượu???”

Chương 07 : Ngọt Ngào

Việc đầu tiên Nhi làm khi đến công ty là hỏi cho bằng được hai nhân chứng còn lại về việc ai đã đưa cô về đêm qua. Nhưng dù cô có năn nỉ, nịnh nọt hay thậm chí là ..dọa dẫm, hai cái đầu kia vẫn lắc đầu quầy quậy. Nhi lại càng tò mò về hành tung của “99”.

Có điều Nhi chắc chắn, anh làm trong công ty và quen biết với hai bà cô này, nếu không ,làm sao họ dễ dàng giao cô cho anh tới qua được. Mà hình như anh gần nhà cô, anh thoát

ẩn thoát hiện, như là ma xó vẩy. Nguyên nhân khiến hai cô nàng nhân chứng không dám hé môi vì vừa sáng sớm ra, họ đã được “triệu tập” lên phòng sếp để “dặn dò”. Sếp không cần nói nhiều, hai cô nàng cũng đã tự hiểu “tám lòng” của sếp :2T-ghost- (58)::2T-ghost- (58)::2T-ghost- (58): vì vậy họ coi đây như một bí mật thú vị. Chỉ có điều bí mật càng thú vị thì càng dễ bị bật mí. Nhi đang nổi tiếng dần lên trong công ty mà chính cô cũng không biết nguyên nhân tại sao.

Việc nhắn tin qua lại bấy giờ giữa Nhi và “99” là chuyện thường ở huyện, anh là một người bạn thú vị, rất biết chia sẻ và cảm thông, dù có lúc đùa khá ...nham nhở. Duy chỉ có điều, cô vẫn chưa đoán ra được anh là ai trong những người bạn đồng nghiệp. Có lần Nhi hỏi

“ “99”, có phải anh quá xấu trai nên không dám gặp em không ? thật bất công khi anh biết rõ em là ai còn em thì cả một cái tên cũng không biết”.

Câu trả lời rất chi là....kiêu ngạo

“ Đương nhiên là không. Anh chỉ sợ khi gặp anh rồi, em sẽ không dám đến gần vì ..mất tự tin.”

Lúc đó, Nhi tự nhủ “ cô có bao giờ tự tin đâu mà mất.”.

Dần dần, Nhi bỏ qua chuyện tìm hiểu anh là ai, cô cảm thấy chỉ cần hai người nói chuyện với nhau thấy vui là được. Cô đã quen với những tin nhắn rất chi tình cảm đại loại như

“ Sâu rệu, dạo này sao em gầy thế ,có cần anh mua gà quay gửi đến mỗi ngày không? Phải béo một chút mới xinh chứ.”

Hay đôi khi chỉ là những tin nhắn vắn vơ theo kiểu

“ Sâu rệu, em mặc chiếc áo ấy đẹp lắm, giờ anh mới biết em rất hợp với màu vàng.” Những lúc như thế , Nhi lại khẽ mỉm cười.

Hết nhắn tin, “99” lại quay sang gọi điện, toàn những chuyện linh tinh trên trời dưới bể, nhưng mỗi khi cúp máy, cô lại thấy trong người rất nhẹ nhõm. Nói chuyện mỗi đêm với “99” đã đến mức trở thành thói quen. Lâu dần, Nhi mới phát hiện ra, “99” có một giọng nói rất là...quyến rũ. Cô không nhận ra đó là giọng của ai trong đám đồng nghiệp, có lẽ khi qua điện thoại nó đã bị khác đi. Từ lúc quen “99”, Nhi thay đổi khá nhiều, gương mặt có chút sinh khí hơn, không còn vẻ u uất. Có một chuyện với người khác là rất bình thường, nhưng với Nhi là một cuộc cách mạng, đó là chuyện cô tập tành đi giày cao gót. À.. “99” đã nói như thế nào nhỉ?

“ Sao em không đi giày cao gót ? những cô nàng đi giày cao gót trông rất chi là nữ tính”

Rồi có lúc lại bảo

“Có biết anh cao bao nhiêu không ? Sâu rượu, em chỉ đứng đến ngực anh thôi, em nên tập đi đi, nếu không gặp anh sẽ càng mất tự tin đấy.”

Trước đây Nhi không bao giờ thêm ngó đến những đôi giày cao gót, vì một câu nói của Huy. Nhưng giờ, có lẽ cô nên thay đổi thói quen, biết đâu trái tim cô cũng sẽ thay đổi.

Thời gian này Huy ngày càng dễ tính, hay cười, hay nói. Đúng là khi yêu và được yêu, con người ta có thể thay đổi 180 độ. Duy chỉ có thái độ với cô là Huy không thay đổi, dù giờ cô là cạ cứng của Lam. Có lẽ Huy đề phòng cô âm mưu phá hoại tình cảm, hay đại loại làm một việc ngu ngốc gì đó để chia rẽ giữa anh và Lam. Hoặc cũng có thể anh ngại tiếp xúc với người mà anh biết rõ đang yêu đờn phương mình... Cô không biết anh đang nghĩ gì, trên thực tế cô không hiểu chút gì về Huy. Ngoài cái đêm hôm ấy, tất cả những kí ức cô có với Huy chỉ là những ..giấc mộng. Có những lúc cô thầm ước vu vơ, sao người đàn ông cô gặp đầu tiên đêm hôm ấy không phải là “99”. Đêm giáng sinh, trên mọi con phố lung linh với những ánh đèn nhấp nháy, Nhi chia tay với hội “độc thân” ở cuối đường rồi tản bộ ngắm phố. Những dịp thế này, Nhi hay thấy tủi thân khi người ta có đôi , có cặp. Trước còn có đối tượng mà hướng đến , giờ thì chẳng còn ai. Đứng giữa con phố đông đúc, Nhi thấy mình thật cô đơn và lạc lõng. Bỗng dưng, cô nhớ “99”. Nhớ những lúc được anh quan tâm, chia sẻ. Một tuần nay, “99” không gọi điện, cô nhắn tin không trả lời, thậm chí gọi điện cũng không thèm nghe. Cứ ngỡ là anh đùa, hóa ra anh giận thật, chỉ tại lúc đó anh hỏi cô :

“ Có khi nào nhớ anh không ?”

“ không ”- đương nhiên lúc ấy, Nhi biết mình đang nói dối.

“Một chút cũng không?”

“Uh, một tí ti cũng không”.

“Nói thế không sợ anh giận sao ?”

“À, từ lúc quen anh, Nhi thấy mình tự tin lên rất là nhiều, không sợ ai giận cả , là anh lại càng không”.

Lúc ấy “99” im lặng , rồi cúp máy. Chắc anh muốn cho cô một bài học, mà cô thì đang thấm thía bài học ấy lắm rồi. Buồn thật, mà mỗi khi buồn cô lại muốn say, anh đã dặn đi dặn lại bao lần, là không được uống say khi không có anh, để xem lần này anh có xuất hiện không cho biết.

“ “99”, em lại say rồi , anh không đến đưa em về sao?” (nhõng nhẽo kíp)

Mãi một lúc sau mới có tín hiệu trả lời “ Em đang ở đâu ?”

Lúc ấy, Nhi đã về đến bên hồ gần nhà, cô nhắn luôn địa điểm đó, Nhi ngồi bệt xuống rặng cỏ nhìn túi bia bên cạnh. Cô đang định nếu anh không trả lời, đêm nay cô sẽ uống hết chỗ đó. Cô đã nhìn thấy bóng anh , đúng là anh cao thật, có vẻ anh đã nhìn thấy cô trong ánh sáng le lói của ngôi nhà từ đằng xa. Gương mặt trong tranh tối tranh sáng đang dần lộ ra thì bỗng ...tắt điện Nhi ngồi đó mà ngẩn hết cả người. Hình như cô không có duyên nhìn thấy mặt anh thì phải.

-Em lừa anh hả?

-Đâu có đâu, anh mà không đến em uống hết chỗ này thật -

Nói rồi Nhi dúm túi bia bên cạnh vào tay anh để ...làm chứng.

-Khuya rồi! đi về đi

-Không! Em muốn uống

-Đừng có mà ăn vạ.

“-“99”, anh giận em thật hả ?

- Không, anh đùa đấy. Có thấy ai giận đùa như vậy chưa ?

-Chưa. Mới thấy anh là người đầu tiên. Thôi. em biết lỗi rồi, em sẽ ..uống hết chỗ này để chuộc tội với anh.

-Một nửa thôi, còn anh với chứ, em đúng là...sâu rượu.

Mới được ba lon, Nhi đã bắt đầu lè nhè

- “99”, anh quả thật là một người bạn tốt, sao anh tốt với em quá vậy?

-Không biết thật hả?”

-Không”. Nhi lại bắt lon mới làm một hộp.

-Vô tâm. Vì anh yêu em, đồ ngốc.

-Yêu? - Nhi ngẩn người - mà sao lại yêu?

-Yêu là yêu ,cần gì có lý do, lúc em yêu Huy, em có lý do không?

Nhi chợt rơi nước mắt.

- Có chứ, Vì Huy là người đàn ông đầu tiên tốt với em như vậy,từ khi ba em mất.

-“99” ,em đã từng rất xấu, nếu anh gặp em lúc ấy, liệu anh có yêu em không ?

-Bộ em tưởng lúc em say bộ dạng em xinh đẹp lắm hả ? Xấu hết chỗ chê mà anh vẫn...say như điên đảo.

-“99”, rốt cuộc hóa ra anh mới là người đàn ông tốt nhất với em , ước gì đêm hôm ấy người đàn ông đầu tiên em gặp là anh.

Nguyên dang tay kéo cô vào lòng.

-Bây giờ cũng đâu có muộn.

-Thật không ,khi mà biết rõ em đã yêu đơn phương một người khác? Nhi ngẩng lên nhìn anh dù lúc này cô chẳng nhìn thấy gì.

-Ngốc ạ -Nguyên cúi xuống thì thầm trên môi cô – Có biết lúc anh yêu em nhất là khi em đang say đắm nhìn người ta không ? lúc đấy trông em si tình dữ dội.

Cô khẽ mỉm cười, anh chạm môi mình lên nụ cười ấy. Nụ hôn đến nhẹ nhàng và ngọt ngào như trong mơ. Cô thì thầm nói giữa hai nụ hôn

-“99”,vì sao nhất quyết không cho em gặp mặt?

-À, anh muốn tập cho em có thể nhận ra anh giữa rừng người mà....không cần ánh sáng.

-Hoang tưởng

-Chẳng phải em có chiếc mũi rất thính sao?

-Anh tưởng em là động vật hoang dã hả ? Đồ đáng ghét.

Giọng cô ngày một nhỏ dần khi cô rúc đầu vào ngực anh, hình như cô đang buồn ngủ. Trước khi thiếp đi,cô vẫn cố vớt vát một câu

-Kiểu gì em cũng tìm ra anh.

3. Chương 08 - 09

Chương 08 : Đối Mặt

Nguyên đẩy cửa bước vào đưa mắt nhìn quanh, Huy đưa tay ra hiệu, hắn đang ngồi đối diện với hai cô nàng, một người anh đoán chắc là Lam bởi mái tóc tím bụi không lẫn vào đâu được. Còn một người khi ngồi xuống đối diện, anh mới biết là..Nhi. Đến nước này, có muốn tránh cũng không được nữa rồi. Cô nàng chủ xị của bữa ăn không hẹn trước này vẫn đang nói liến thoắng trong khi ba người còn lại, mỗi người rơi vào một tâm trạng.

Nguyên ngồi nhìn nàng đắm đắm, còn nàng thì chăm chú ăn, thỉnh thoảng ngược lên nhìn say đắm kẻ đang ...ngồi bên cạnh anh Nụ hôn đêm qua chắc không ..xi-nhè gì ,nên trưa nay nàng mới thản nhiên ngồi tơ tưởng đến người đàn ông khác... ngay trước mặt anh thế này Đường nhiên là nàng chỉ dám nhìn trộm, hai

người còn lại, một kẻ thì vô tâm, một kẻ thì tăng lờ coi như không thấy, còn anh từ lúc ngồi vào bàn, ngoài nàng ra có để mắt đến ai đâu mà không phát hiện. Trừ cái mũi thính ra, các giác quan còn lại của nàng chắc ..mù điếc hết. Điển hình là việc anh ngồi sờ sờ ở đây mà nàng không nhận ra, không nhìn được gương mặt thì cũng phải nhận ra ..giọng nói chứ. Thế mà đêm qua còn hùng hồn, “kiểu gì em cũng tìm ra anh”. Cứ cái tình trạng này nếu anh không tự lộ diện thì chắc lúc nàng tìm ra ,anh cũng đã bạc tóc..cồng lưng. Quay sang nhìn tên bên cạnh, hôm nay trông hần cũng khá...kểng trai. Yêu vào có khác, trông tươi tỉnh hẳn ra, thỉnh thoảng lại nở nụ cười như mùa thu tỏa nắng thế kia nữa chứ, bảo sao nàng không ..đắm đuối.

-Này..mày sao thế Nguyên? Không ăn đi mà ngồi thừ ra đấy... nhìn tao.

-Sếp, đừng bảo sếp yêu anh Huy nhé, Lam không chịu nổi cú sốc đấy đâu.

-Đùa vô duyên, tôi mà thích thật thì không đến...lượt cô, có biết tôi chơi thân với nó từ thời còn cưỡi trường ..tầm mưa không?

Nhi bật cười trong khi Huy quay thúc cùi chỏ vào người Nguyên

-Mày đúng là cái thằng nham nhở.

Đấy, cuối cùng thì nàng cũng cười. Nụ cười của nàng đẹp như “mặt trời cuối đông” mà nàng ...không biết tận dụng. Mà cũng may nàng không biết tận dụng, nếu không biết đâu chẳng còn đến lượt anh. Mà thực ra anh cũng đâu đã chính thức đến lượt, chỉ đến lượt khi nàng đang say ..chứ lúc tỉnh, tâm trí nàng lại xoay qua dành cho kẻ khác. Bằng chứng là lúc này nàng có để ý đến ai ngoài hần đâu. Trong cả bữa ăn, nàng chỉ nhìn anh đúng một lần, khi biết anh là sếp tổng. Bỗng dưng Nguyên quyết định, anh sẽ không ra mặt cho đến khi nào, nàng hoàn toàn quên được hình bóng của Huy. Nguyên đứng dậy bước vào phòng vệ sinh, rồi rút máy ra nhắn tin cho nàng.

“ Sâu rệu , đừng có vừa ăn vừa nhìn HUY đắm đuối thế, không sợ bị Lam thấy hả ?”

Nhi đọc xong liền đỏ bừng mặt, chẳng lẽ cô lộ liễu đến vậy, rồi ngẩng đầu lên tìm kiếm , trong căn phòng này cô nhìn ai cũng thấy lạ lẫm. Nhưng rồi cô bắt gặp một ánh mắt đang hướng về phía cô...đấy là Hải Ninh của phòng kĩ thuật. Xét về ngoại hình, Hải Ninh khá giống 99 về chiều cao. Mà chiều cao giống như “99” trong công ty này chỉ đếm được trên đầu ngón tay .Biết đâu Hải Ninh chính là “99”. span>

Đêm hôm ấy trong lúc nói chuyện, Nhi đã bảo.

-“99”, nếu muốn em sớm tìm được ra anh thì ít nhất cũng phải cho em một gợi ý chứ.

- Sâu rệu, vì em quá ngốc nghếch nên mới không nhận ra được anh, có biết là chúng ta đã gặp nhau bao nhiêu lần không? Nếu là người khác thì đã nhận ra anh từ lâu rồi.

-Lần nào gặp anh em cũng say ,mà khi say là em không nhớ gì cả.

-Thế đêm qua nhớ gì không?

-Trước lúc say thì có. hehe

Không nhớ gì cả ?? Nụ hôn và lời tỏ tình của anh đêm qua cô không nhớ gì cả ?? Nguyên thiếu nước kêu trời ...nàng giống y như con cá Dori mất trí nhớ tạm thời vậy.

- Thôi được, em muốn gợi ý về điều gì? nói trước anh không trả lời những câu hỏi quá rõ ràng đâu .

-Uhm, chữ cái đầu trong tên của anh đi.

-“N”

-“99”, thế thì em sắp tìm ra anh là ai rồi.cứ đợi đấy.Haha

Lúc ấy trong đầu Nguyên nghĩ “chắc sau bữa ăn trưa nay ,cô nàng đã gần nhận ra mình.”

Từ lúc biết Huy và Lam sắp cưới, Nhi thần thờ mất một tuần .Dù đã biết sẽ đến lúc như thế này, cô vẫn không sao tránh khỏi chua xót. Cái cảm giác mất một thứ không phải của mình nó đau đớn thật. “99” vẫn an ủi cô rằng

“Được thấy người mình yêu vui cũng là một niềm hạnh phúc, mà Huy cũng không phải là tất cả cuộc sống của em, đừng có âu sầu nữa”.

Đôi khi cô còn bị anh “mắng”

“Sao em cứ đi níu kéo chút hạnh phúc không phải của mình mãi thế ?quên đi và mở lòng ra, rồi em cũng sẽ hạnh phúc.”

Những lúc như thế cô chỉ khóc và anh vẫn ngồi cả tiếng để ..dỗ dành.

“Cứ khóc đi, khóc nhiều vào ,rồi ngày mai khi không còn nước mắt, hãy cười cho thật rạng rỡ nhé em.”

Dần rồi tâm trạng của Nhi cũng lắng xuống, thậm chí cô còn đồng ý làm phù dâu cho Lam. Đôi lúc cô còn cảm thấy thật nhẹ nhõm khi thấy Lam và Huy thực sự hạnh phúc.

Nhi muốn làm lại từ đầu ...một lần nữa. “99” từng nói :

“Không bao giờ là quá muộn”

Nhi ngồi đối diện với Hải Ninh, thực ra anh có mời Nhi đi uống cà phê mấy lần, nhưng Nhi luôn viện lý do bận. Từ lúc cô nghi ngờ rằng anh chính là “99”, mỗi lần anh rủ, cô không từ chối nữa. Nói chuyện với anh cũng khá là thú vị, khiến Nhi cười suốt. Nhi không định hỏi thẳng vì biết chắc nếu có phải anh cũng sẽ chối. Cứ theo dõi một thời gian, nếu đúng anh sẽ để lộ một số sơ hở, dù gì thì trong những lúc nói chuyện, Nhi cũng nhận thấy một số điểm đặc biệt của “99”, cô đang tìm kiếm những điều đó ở Hải Ninh. À, mà “99” có một mùi hương rất lạ, ngọt ngào và nhẹ nhàng đến mức chỉ có khoảng cách thật gần mới có thể nhận ra. Cô chưa từng đứng thật gần với Hải Ninh nên không thể nhận thấy.

Bóng Huy bước vào cùng với sếp tổng, Nhi với Ninh lên tiếng chào cả hai người. Huy mỉm cười đáp lại còn sếp thì lầm lì mặt kín như bưng. Từ lúc được diện kiến sếp đến giờ mới biết sếp...kiêu ngạo đến vậy. Đạo này thái độ giữa Huy và cô khác đi nhiều, người cải thiện được mối quan hệ ấy chính là Lam. Dù không thân thiện như những người bạn bình thường, Huy cũng không còn quá lạnh lùng đến mức tiết kiệm cả nụ cười lẫn lời nói như trước kia. Chính Nhi cũng cảm thấy nghịch lý khi thái độ đó của anh lại khiến cô bình tâm và nhẹ nhàng hơn rất nhiều mỗi khi gặp anh, không còn thấy hồi hộp và thốn thốn. Trong thâm tâm, Nhi thầm cảm ơn Lam thật nhiều, nếu người Huy yêu không phải là Lam, không biết đến bao giờ cô mới vui nổi đâu. Nguyên ngồi chiếc bàn bên cạnh mà tức bầm gan tím ruột. Đạo này lại còn giở chứng đi uống cà phê với cái gã này nữa. Mà hắn làm ở phòng ban nào, tên là gì anh cũng chẳng nhớ, có lẽ lúc về anh sẽ lục hồ sơ xem lại. Cứ tưởng sau đêm đó cô sẽ có thái độ gì khác khi gặp anh, nhưng ngoài câu chào bình thường của một nhân viên và tổng giám đốc ra, ánh mắt cô chẳng có vẻ gì là nhận ra anh cả. Trông kia, cười cười nói nói như thể cái quán cà phê này có mỗi hai người họ vậy . Chuyện của Huy vừa ngoài thì đã ...tí tởn ngay với người khác. Anh bảo cô mở lòng là mở lòng với ..anh chứ có phải với..hắn đâu Đúng thật là chẳng coi anh ra gì, tối nay..anh không thèm gọi điện cho biết thể nào là...tâm quan trọng..

Bốn người lại gặp nhau trước thang máy. Huy hỏi chuyện vụ vợ còn mặt sếp thì vẫn sững như..bị, Nhi tự nhủ chắc sếp đang có chuyện gì không vui . Huy bỗng phải đi có việc, chỉ còn lại ba người trong thang máy, chẳng hiểu sao Nhi lại thấy xung quanh mình có ..sát khí đặng đặng., Hải Ninh thấy không khí chùng xuống nên cũng ..im lặng. Cửa mở, thêm một vài người nữa bước vào, không gian trở nên chật chội. . Rồi chợt thang máy ...mất điện, trong lúc mọi người đang nhón nháo Nhi thấy một vòng tay ôm chặt lấy mình cùng với một... nụ hôn trên môi. Cô thất thần định la lên nhưng rồi im bật, là “99”. Mùi hương quen thuộc của “99”.Khoảnh khắc ngọt ngào ấy chỉ đến trong giây lát. Nhi vẫn còn bàng hoàng khi anh buông ra và điện có trở lại. Khi sự tĩnh trong thang máy chẳng còn ai ngoài cô và Hải Ninh. Mặt anh vẫn bình thản như không.

Đêm ấy,Nhi ngơ ngẩn nằm chờ điện thoại, nhưng cả đêm, không hề có một cuộc gọi.

Nhi cầm điện thoại lên, rồi lại đặt xuống. Cô cứ phân vân không biết có nên gọi cho anh không, nếu gọi rồi biết nói gì bây giờ, khi mà trong đầu cô tràn ngập cảm giác ngọt ngào của nụ hôn ấy. Cứ nghĩ đến anh là cô lại...đỏ mặt. Cũng may hôm nay là chủ nhật, nếu không chắc cô không đủ can đảm để đối diện với anh. Chắc anh nghĩ cô đã nghĩ ngợi nên không gọi điện cho cô nữa. Có lẽ cô cứ giả vờ là chưa nhận ra anh, mà sao anh có thể bình thản ngay như thế được chứ, cứ làm như mình là kẻ...vô tội. “99”, anh thật là giỏi giả vờ, nếu còn có lần sau, em nhất định ôm anh thật chặt để xem anh có lộ mặt ra không.

Dù mỗi ngày một trở nên thân thiết, Hải Ninh cũng không để lộ ra chút quen thuộc nào của “99”. Hải Ninh vẫn là Hải Ninh và “99” vẫn là “99”, cô không sao ghép hai hình bóng ấy làm một được. Hải Ninh là một người bạn rất tốt nhưng hoàn toàn không giống “99”. Cô tự nhủ anh giấu mình kỹ quá, có lẽ anh định bắt cô phải nhận ra được anh giữa rừng người trong bóng tối thật? Anh vẫn bảo coi như đó là một thử thách giữa anh và cô. Nhất định trong bữa tiệc cuối năm, cô sẽ khiến anh phải bất ngờ rồi tâm phục, khẩu phục...Đương nhiên hôm đó cô sẽ tìm được vì cô đã biết thừa anh là ai rồi. “99”, dù ngày nào em cũng gặp anh, nhưng đêm đến em vẫn nhớ giọng nói của anh qua chiếc điện thoại đến vô hạn.”

Nguyên thần thờngồi bên bàn làm việc. Nàng không những không nhận ra...tầm quan trọng của anh mà còn ngày càng gần gũi với tên khốn ấy (khổ wá, 2 anh chị này cứ như đang vờn nhau í) Sầu rượi, sao em vô tâm đến thế, nụ hôn và khoảng cách gần như thế cũng không thể khiến em nhận ra anh sao? Hay giờ đây em không còn quan tâm đến việc tìm ra anh là ai nữa? Có biết những lúc nhìn thấy em vui đùa với hân anh thấy mình như bị xát muối vào tim không? Bao ngày qua anh bị dày vò trong nỗi nhớ, nhưng anh không thể nhắc điện thoại gọi cho em, anh biết mình sẽ không đủ bình tĩnh để một lần nữa nghe em nói về một người đàn ông khác. Anh bỗng thấy mệt mỏi quá, anh cứ chờ đợi, chờ đợi em mỗi ngày để rồi bây giờ nhận được kết cục thế này. Nụ cười của em khi ở bên hân sao rạng rỡ quá. Có phải chỉ có lúc say, lúc buồn em mới nhớ đến anh, còn khi em vui em sẽ chia cho kẻ khác, một cuộc điện thoại cho anh, em cũng không thèm gọi. Em quả thật là người phụ nữ tàn nhẫn, nhưng kể cả khi biết như thế, anh cũng không thể ngừng yêu em.

Anh đứng bên hiên nhìn ông trời đổ mưa như trút nước. Nàng bước qua anh, nép dưới chiếc ô đang cầm trong tay hân, hân quay sang nhìn nàng đắm đuối, nàng ngẩng lên...mỉm cười với hân, chẳng khác nào một đôi tình nhân hạnh phúc. Họ đã đi thật xa rồi, anh vẫn đứng đây nhìn theo như một kẻ tình si ngốc nghếch. Cuối cùng, trò chơi chưa kết thúc, anh đã là kẻ thua cuộc. Sầu rượi, bây giờ anh mới thấm thía cảm giác của em ngày hôm ấy, vì lúc này anh cũng muốn...dầm mưa. Cảm ơn em vì đã cho anh biết thế nào là cảm giác...thất tình (tội Nguyên wá) Chúc em hạnh phúc. Anh rút máy nhắn cho cô một tin nhắn cuối cùng.

“-Có lẽ giờ em đang hạnh phúc và chẳng còn quan tâm đến việc anh là ai. Sầu rượi, kể từ giờ phút này, anh sẽ không liên lạc với em nữa.”

Tháo chiếc sim ra, Nguyên lặng lẽ bỏ nó làm đôi (OMG bỏ rồi lấy gì tán nàng anh ơi)

Nhi đọc xong tin nhắn bỗng quay sang nhìn Hải Ninh sững sờ. Ninh không phải là “99”.

Ngay giây phút ấy, Nhi vội vã gọi lại cho anh, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng.

““99”, sao anh có thể cho rằng em sẽ hạnh phúc mà không có anh?”

Những ngày sau đó Nhi sống như kẻ vật vờ. Tất cả những dấu vết của “99” đã tan tành như mây khói. Dù cô đã cố chiều bài cũ, giả vờ uống say, anh cũng không xuất hiện. Cô thật là ngu ngốc, sao có thể nhầm anh với người khác, chắc anh đau lòng lắm nên mới nhắn những dòng tin như vậy. “99”, em đã biết mình mắc lỗi lớn rồi, anh nhất định không tha thứ cho em sao? Em phải làm gì khi cuộc sống giờ đây trở nên khó khăn hơn bao giờ hết, vì thiếu vắng anh.

“99” thấy em thế này, anh yên lòng được sao?

Bữa tiệc cuối năm. Nhi đứng đó với chiếc váy trắng tới ngang đầu gối, chiếc mặt nạ màu trắng có đính lông vũ chỉ che đôi mắt, trông cô như một thiên thần...ủ rũ. Mọi người nô nức kéo nhau ra nhảy, Nhi chỉ chôn chân một chỗ và đưa mắt nhìn quanh. Nhìn đến căng mắt cũng không thể nhận ra dưới những chiếc mặt nạ kia, ai là “99”. Cô và anh đã thực sự không còn hy vọng gì nữa. Quá muộn rồi. Dù những tháng ngày qua anh biết rõ cô đón đau thế nào, anh cũng không xuất hiện. Tất cả đã hết thật rồi.

Đứng mãi rồi Nhi cũng bị Lam kéo vào cái vòng hỗn độn toàn người là người. Trong ánh đèn mờ ảo, các cặp nhảy đôi người liên tục , Nhi đang đứng trong vòng tay người này thoảng chốc đã chuyển qua tay người khác, có người lạ, có người quen , rồi đến lúc cô chẳng cần quan tâm mình đang nhảy với ai nữa. Cho đến khi, Nhi chợt nhận thấy mùi hương của “99” ,không chút suy nghĩ , Nhi ôm lấy người ấy thật chặt rồi thốt lên.

-“99”

Người ấy nhìn cô sững sờ qua chiếc mặt nạ Tuxedo. Không nói không rằng, người ấy gỡ tay cô ra rồi xoay lưng bỏ đi. Lúc đấy Nhi đã khẳng định 100 %, người ấy là “99”, vội vã chạy theo, nhất định lần này cô sẽ không để lạc mất anh.

Rồi Nhi tìm thấy người ấy trên sân thượng. Dưới ánh trăng mờ, bóng người thật cô đơn và lạc lõng. Khẽ nhắm mắt, hít một hơi dài, Nhi bước đến ôm chặt lấy người ấy từ phía sau lưng, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi.

-“99”, em thật là ngu ngốc, em đã nhận nhầm anh với người khác, em đã biết lỗi của mình rồi, anh không thể tha thứ cho em sao?

-.....

-“99”, Những ngày tháng qua em sống rất đau khổ, không lúc nào em nguôi nhớ đến anh.

-.....

-“99”,em yêu anh!

Vừa dứt câu Nhi đã thấy mình được ôm lại thật chặt. Cô mỉm cười hạnh phúc rồi khẽ nhón chân hôn lên môi anh, nụ hôn thật ngọt ngào và sâu lắng,khi rời anh ra Nhi khẽ thì thầm.

-“99”, thật may là em đi giày cao gót.

Anh im lặng, cắn nhẹ vào môi cô rồi dịu dàng nói

-“Sâu rượu”, cái này là để trừng phạt vì tội đã hành hạ tinh thần anh.

- Giờ thì em có thể?

Chưa nói hết câu, Nhi đã bị anh cuốn vào nụ hôn khác :2T-ghost- (104):Trong tiếng nhạc dập dìu từ xa vọng lại , Nhi đưa tay ôm lấy mặt anh rồi hỏi

-“99”, sao thấy em đau khổ như thế, anh không động lòng, có phải lúc ấy ghét em quá không ?

-Ngốc ạ, dù thế nào anh cũng không ghét em được, lúc ấy anh đang ..dưỡng thương ở Pháp, làm sao biết có người đang đau khổ vì mình,

Nhi hoảng hốt ngược lên nhìn anh lấp bắp

-Anh..anh.. bị thương ở đâu?

Anh kéo tay cô đặt lên ngực

-Ở tim đây này, lúc nào nó cũng bị hành hạ vì nghĩ em đang hạnh phúc bên kẻ khác.

Cô dụi đầu vào ngực anh khẽ nói.

-Anh mới là kẻ ngốc, anh nghĩ rằng em có thể hạnh phúc mà không có anh sao.

Anh không nói gì chỉ im lặng ôm chặt lấy cô. Bỗng nhiên anh đẩy cô ra hỏi

-Sâu rượu. Em không bị say đấy chứ ?

Cô bật cười rồi nói

-Đương nhiên là không, sao anh lại hỏi thế ?

-Vì biết đâu ngày mai ,em lại bảo “em không nhớ gì hết”.

-“99” ,có những lúc anh khờ thật, không nhận ra lúc ấy,em nói dối à ?

4. Chương 10 - 11 - 12

Chương 10 : Hẹn Hò

Nhi ngồi nhìn chăm chăm chiếc điện thoại mà trong lòng đầy ảm ức. Đêm qua cô đã bị anh làm ụ mị đến mức quên gỡ chiếc mặt nạ ..vô duyên ý ra Thế là lại trở về con số không. Đến giờ này anh vẫn chưa gọi điện cho cô. Nếu anh không gọi ? Làm sao cô có thể ..ôm từng người trong công ty để tìm ra anh được. Từ sáng đến giờ cô chẳng làm được việc gì cho ra hồn cả.

Đây là lần đầu tiên Nhi đón Tết mà không có ba hay mẹ. Nhưng dù có một mình, Nhi vẫn cố trang hoàng sao cho tươi tắn. Cô vẫn nhớ cái cảm giác háo hức mỗi lần được bố đưa đi chợ Tết , đường phố khi đó như bừng lên bởi những sắc màu tươi sáng, Hình ảnh bố nắm chặt tay cô, tay còn lại là cành hoa đào đỏ rực đi thong dong dọc những con phố như mãi mãi in sâu trong tâm trí của Nhi.

Chiều hôm ấy, Nhi chỉ nhận được vắn vắn có một tin nhắn. Nhưng đó là tất cả với cô .

“Tối nay 7h trước đèn Ngọc Sơn nhé. Yêu em.Chụt ”. Anh đã dùng số khác, nhưng đuôi của nó vẫn là...“99”.

**

Nhi nhìn lại mình trong gương. Cô mặc một chiếc váy nâu dài chấm gối cùng với chiếc quần legging đen, áo len màu vàng, có lần anh nói cô rất hợp với màu vàng. Mái tóc buông dài đến ngang vai, Nhi cài thêm chiếc băng-đô bện to lên tóc cho thêm phần ...nữ tính. Với lấy chiếc khăn len anh tặng cô ngày nào quàng lên cổ, Nhi mỉm cười hài lòng khi trông mình khá dịu dàng và ấm áp. Cô đến muộn vì đường quá đông, ngơ ngác nhìn quanh, không có một gương mặt nào quen thuộc trừ...sếp Tổng. Trông sếp hôm nay thật bánh, gương mặt rạng rỡ, khác hẳn vẻ kiêu ngạo như mọi khi. Đặc biệt với chiếc quần jeans và cái áo da nâu, trông sếp như trẻ thêm vài tuổi. Anh đang tiến dần về phía cô và mỉm cười. Nhi khẽ gật đầu chào cho phải phép, chắc sếp cũng hẹn bạn ở điểm này.

-Anh đợi em nửa tiếng rồi đấy

-Dạ ?? Nhi tròn mắt nhìn sếp, chẳng lẽ sếp là... - Đến giờ phút này vẫn không nhận ra anh sao? Sao anh lại có một người yêu vô tâm đến vậy. Nói rồi anh bước tới nắm chặt tay cô kéo đi trong khi Nhi vẫn chưa hết ..bàng hoàng.

Trong một góc của quán cà phê Ciao, Nhi ngồi nhìn anh không chớp mắt, như muốn khắc ghi thật rõ từng nét trên gương mặt ấy, gương mặt mà cô mong mỗi mãi giờ mới được nhìn kĩ dù ngày nào cô cũng gặp anh dưới một tư cách khác.

-Chưa bao giờ em nghĩ anh là...sếp tổng ?

Anh đưa tay véo má cô

-Chưa biết tên anh hay sao mà gọi anh như thế ?

-Thấy không quen, hay em cứ gọi anh là “99” nhé.

-Ở chỗ đông người mà em gọi thế buồn cười lắm, tên “Nguyễn” của anh xấu lắm hả?

-Không, nhưng mà Nhi chỉ thích gọi anh là “99” thôi.

Nguyễn bật cười, anh cũng nghĩ cái tên đó là một dấu ấn đẹp, nên khi dùng số điện thoại mới để liên lạc với cô, đuôi của nó nhất định vẫn phải là “99”.

Tay trong tay, Nhi nép mình đi bên Nguyễn, bước chậm chậm dọc phố Tràng Tiền dưới cơn mưa phùn lất phất. Cô cảm thấy thật ấm áp, dù thời tiết đêm giao thừa đang mỗi lúc một lạnh. Hai người đang bước về hướng về phía cầu, một trong những điểm có thể nhìn thấy rõ pháo hoa nhất.

-Sao đêm ấy anh lại đưa em về ?

-Đêm ấy là đêm nào? Chúng mình có ..2 à, 3 đêm cơ mà.

Nhi cầu nhẹ vào sườn anh, đổ mặt

-Đêm...đầu tiên ý.

Cách dùng từ của cô khiến anh không tài nào được cười, và thế là lại ăn thêm cái nhéo nữa.

-Em không đùa đâu đấy nhé.

-Ai bảo cách dùng từ của em tối nghĩa ,hôm đấy, thấy có người say rồi lại còn mò ra ban-công, nên anh lên theo sau để...bảo vệ người ta, ai dè người ta thất tình, khóc lóc dữ dội quá, anh lại phải dỗ dành, rồi làm ơn thì phải làm ơn cho chót nên đưa người ta về.

-Hứ, có mà anh ..cơ hội thì có, mà đấy mới là lần đầu anh gặp em, bộ với cô gái lạ nào trong hoàn cảnh đó ..anh cũng làm như vậy hả ?

-Uh –Thấy mặt cô xụ xuống, anh lấy tay ôm sát cô vào mình –Anh đùa đấy, anh biết em lâu rồi, nếu là một cô gái xa lạ nào đó, anh sẽ nhờ người khác đưa cô ấy về.

-Thật không ? Nhi nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ

-Thật – Rồi anh khẽ cúi xuống thì thào vào tai cô - Không những biết, mà trước đó giữa hai chúng ta còn có một nụ hôn..ngọt ngào, khiến anh như người bị bỏ bùa mê...

Nhi tròn mắt nhìn anh

-Nụ hôn nào? -Nụ hôn vào một buổi tối trời mưa như trút nước, có một kẻ thất tình muốn dầm mưa còn một người thì dật dờ mất ngủ vì tương tư cô nàng hàng xóm.

Câu chuyện dần dần được Nguyên kể lại, khiến Nhi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, có lúc cô ngỡ ngàng vì anh si tình quá,(chẳng khác gì cô). Cuộc sống đã mang đến cho cô một chàng hoàng tử khác, nồng nàn và ngọt ngào hơn cả trong những giấc mộng.

Nhi đứng dựa vào anh trên thành cầu, đôi tay anh bao bọc quanh cô như muốn ủ ấm cho thân hình nhỏ bé. Trong khoảnh khắc phát pháo đầu tiên, giữa tiếng ồn ào chúc tụng của rừng người xung quanh, Nhi cười hạnh phúc khi tai cô vẫn nghe rõ anh thì thầm ba tiếng

-“Anh Yêu Em”.

Nguyên lấy xe ra khỏi bãi đỗ, vào những ngày đông đúc như thế này, xe máy vẫn là tiện lợi nhất nếu không muốn bị tắc hàng giờ trên đường. Cô ngồi sau lưng, vòng tay ôm lấy eo, cảm đặt lên vai anh mơ màng. Hai người sang phía bên kia cầu, đi lễ chùa để cầu may.

Trong không khí lất phất chút mưa bay, thoang thoang chút khói hương, Nhi thấy lòng thật nhẹ nhàng và thanh thản. Đứng chấp tay trước tượng Phật, Nhi thầm cầu nguyện , suốt cuộc đời này cô được sống yên bình bên Nguyên.

Chương 11 : Sóng Ngầm

Mồng 2 tết. Đây là lần đầu tiên Nhi gặp gia đình Nguyên. Một gia đình có nhiều thế hệ. Anh có một người mẹ dịu dàng, một người bà có gương mặt phúc hậu, 3 chị gái đã lập gia đình và một cô em gái, cùng những đứa cháu dễ thương. Nguyên là nhân vật trung tâm của gia đình ấy. Và khi Nhi xuất hiện, mọi con mắt đều đổ dồn về cô.

Nhi được đón tiếp nồng nhiệt, mẹ Nguyên nói đây là lần đầu tiên Nguyên đưa một cô gái về nhà, điều mà bà mong chờ từ đã lâu.

Bữa cơm ấy diễn ra đầm ấm và vui vẻ, khi nhìn những đứa trẻ nghịch ngợm nô đùa chạy khắp gian nhà, Nhi có cảm giác tràn ngập tình cảm gia đình. Nhi vẫn mong muốn có một gia đình như thế. Đó là bữa ra mắt hoàn hảo, Nhi thầm nghĩ như vậy. Chỉ có điều không biết có phải do cô quá lo lắng hay nhạy cảm khi để ý thấy có một người không vui. Bảo Ngọc, cô em út của Nguyên không hề nở một nụ cười, từ lúc Nhi xuất hiện đến khi cô ra về.

Thời gian sau đó với Nhi là những quãng ngày hạnh phúc. Do gần nhà, những lúc rảnh rỗi Nhi vẫn thường được mẹ Nguyên rủ đi chơi hay mua sắm, Nhi biết bà muốn tìm hiểu thật kĩ về đối tượng “ngghiêm túc” của con trai mình. Dần dà Nhi thấy bà gần gũi với mình như mẹ ruột vậy. Bà là một người phụ nữ rất biết cảm thông và chia sẻ, có lẽ Nguyên giống mẹ nhất ở điểm này. Khi nghe câu chuyện về gia đình cô, bà đã dịu dàng nắm tay cô và nói :

“-Con còn nhỏ mà đã phải chịu nhiều mất mát quá, nhưng tất cả đã qua rồi, nhất định sau này con sẽ được hạnh phúc.”

Khi động chạm đến việc bếp núc, Nhi mới biết về khoản đấy, cô còn khá vụng về. Xa mẹ từ nhỏ, chuyện ăn uống hai bố con cô khá xuề xòa, cho nên việc bếp núc Nhi không thành thạo lắm. Mẹ Nguyên là một người phụ nữ kiên nhẫn. Bà quyết tâm đào tạo cô thành một bà nội trợ đảm đang nên đã hướng dẫn cho cô từ cái nhỏ nhặt nhất. Nhi thấy học nấu ăn cũng là một điều rất thú vị.

Nhi gần như hòa đồng được với hầu hết mọi người trong gia đình. Duy nhất một người cô vẫn chưa đến gần được. Đó là Bảo Ngọc. Càng tiếp xúc, Nhi càng thấy Bảo Ngọc là một cô gái dịu dàng, trầm tính. Ngọc rất đẹp, một vẻ đẹp trong sáng như cái tên của cô vậy, nhưng vẻ đẹp ấy không giống một ai trong gia đình Nguyên. Dường như đối với Nhi, Ngọc luôn có khoảng cách. Dù cô với Ngọc cùng tuổi. Đối với cô, khi chỉ có hai người, Ngọc rất ít nói. Mỗi lúc Nhi bắt chuyện, cô ấy chỉ ậm ừ cho qua. Người mà Ngọc quán quýt nhất trong gia đình này, đương nhiên không ai khác ngoài Nguyên. Nhi để chiếc túi lên bàn, tấm qua rồi thay một bộ quần áo nhẹ nhàng hơn, và đi sang khu nhà đối diện. Từ lúc biết Nhi sống một mình, bà Tâm muốn cô sang ăn cơm cùng cho đầm ấm. Vậy là như một thông lệ chiều nào sau khi đi làm về, cô cũng sang sớm phụ bà làm cơm. Nhi đứng tỉa đồng rau củ quả trong khi bà Tâm làm món cá. Bỗng Nhi trượt tay khiến con dao cắt vào ngón tay cô một đường dài.

-“Ao ui!” Nhi khẽ thốt lên

-Sao vậy con ? trời đất, cắt vào tay hả - bà suýt xoa rồi cất tiếng gọi to

-Ngọc ơi lấy ẹ cái urgo

Nguyên ngồi phòng ngoài xem tivi thấy tiếng mẹ kêu liền chạy vào, thấy tay Nhi chảy dòng dòng máu, Nguyên vội cầm lấy và ngâm chặt (úi úi :2T-ghost- (32):) Bà Tâm nhìn cô tủm tỉm cười rồi quay ra tiếp tục công việc khiến Nhi đỏ bừng mặt, muốn rút tay ra mà bị Nguyên tròng mắt, giữ chặt cổ tay cô không cho ngo ngoáy .

Tiếng bước chân Ngọc bước vào, Nhi quay ra, Ngọc đang đứng ở cửa bếp, lần đầu tiên, Nhi thấy một gương mặt sưng sồ đến vậy. Ngọc đứng thẩn ra đấy trong khi bà Tâm quay ra nhắc

-Có urgo không con? -Dạ..có...-Ngọc lúng túng đưa urgo cho Nguyên, đây là lần đầu cô nhìn thấy hai người thân mật như thế này, anh của cô vốn là người rất kín đáo trong chuyện tình cảm.

Nguyên vừa băng ngón tay cho Nhi, vừa trách yêu

-Đau không em ? sao mà vụng về thế không biết .

Đáp lại câu nói của Nguyên là một cái liếc dài.

Bà Tâm bắc nồi canh xuống rồi quay sang bảo hai người.

-Sắp xong rồi , thôi hai đứa lên nhà đi

-Dạ, để con dọn cơm cùng bác – Nói rồi Nhi lấy tay đẩy đẩy Nguyên ra cửa.

Bữa ăn hôm đó Nguyên bảo anh nhất quyết phải ăn hết món nộm bò khô Nhi làm chỉ vì món đấy đã khiến cô phải ..đổ máu. Câu nói ấy khiến ai cũng bật cười làm Nhi ngượng chín mặt. Cô khẽ ngước anh rồi anh

mắt gặp phải hình ảnh đối diện. Ngọc ngồi im lặng không một chút hưởng ứng. Gương mặt cô như đang hướng về cõi xa xăm nào đó.

Tối muộn hôm ấy, Nguyên đưa Nhi về, được một lúc bà Tâm phát hiện Nhi để quên điện thoại, vội bảo Ngọc cầm đem sang. Bước ra khỏi thang máy, trong một khoảng tối trước cửa phòng Nhi, Ngọc thấy bóng Nguyên đang cúi xuống, hôn say đắm lên gương mặt người con gái ấy.

Đối với cô, buổi tối hôm ấy đã bắt đầu những chuỗi ngày sống trong địa ngục. Ngọc đứng nép vào hành lang bên cạnh, đôi mắt mở to ráo hoảnh không một giọt nước mắt, cho dù cô biết mình đang mất dần người cô yêu thương nhất. Anh ấy đang dành hết trái tim mình ột người con gái chỉ gặp trong mấy tháng, còn cô , 20 năm nay đối với anh, chỉ có thể đứng ở vị trí làm một người em gái. Từ khi bước chân vào căn nhà ấy, chưa bao giờ Ngọc nhìn anh với tư cách một người anh trai .

Cuộc sống của Ngọc ngày càng trở nên lặng lẽ . Nỗi đau trong lòng cô không thể chia sẻ cùng ai , khiến tâm trí cô mỗi lúc một bế tắc. Năm 6 tuổi, Ngọc được bà Tâm đón về nuôi, vốn là một đứa bé tự ti và nhút nhát, không ai có thể gần gũi Ngọc lúc ấy, trừ Nguyên. Chút tình cảm non nớt lớn dần theo thời gian đến một lúc ,trong tâm trí Ngọc, anh trở thành một thần tượng, ngoài anh ra, Ngọc không nghĩ đến một người con trai nào khác. Nhưng chưa bao giờ Ngọc dám thể hiện tình cảm ấy. Trong gia đình , cô là người hiểu rõ nhất, Nguyên đang nghĩ gì, ánh mắt Nguyên dành cho cô luôn chứa đựng sự dịu dàng của một người anh trai dành cho em gái. Nó ảm áp đến mức, cô không dám nghĩ đến một lúc nào đó anh sẽ nhìn mình bằng ánh mắt khác. Có thể là tình yêu , nhưng cũng có thể là sự thương hại. Cô không dám đánh cược với điều đó.Vì vậy Ngọc bằng lòng với vị trí của mình.

Cho đến khi Nhi xuất hiện. Chưa bao giờ Ngọc thấy ánh mắt Nguyên nhìn ai nồng nàn đến thế. Trước mặt mọi người , Cô luôn cố giữ vẻ bình thản ,nhưng mỗi khi đêm đến, cô không thể chợp mắt , cũng không thể khóc cho vơi sầu, dần dần, thuốc ngủ trở thành một phương cách duy nhất để cô chìm vào những giấc mộng.

Chương 12 : Bão Tố

Nhi bừng tỉnh giấc khi có tiếng chuông , cô bước ra nhìn rồi mở cửa cho Nguyên. Thấy bộ dạng ngái ngủ của cô, anh phì cười.

-Chưa tỉnh ngủ hả cưng ? chẳng bao giờ thứ bảy , chủ nhật em tự dậy ăn sáng cả, bảo sao gầy nhom.

Nhi bỏ ngoài tai mấy lời cần nhần của anh, mò vào giường ôm gối ..ngủ tiếp trong khi Nguyên lục đục ngoài bếp. Bày đồ ăn ra bàn ,Nguyên chờ mãi mà không thấy Nhi đâu, Anh tìm vào phòng ngủ thấy cô đang quần quăn, úp mặt vào gối nằm ngủ ..y như con mèo lười. Anh bước tới nằm lên giường , ôm chặt cô từ phía sau rồi thì thầm vào tai cô.

- Dậy đi, honey.

-Ừ ,cho em ngủ chút nữa thôi –cô lười biếng quay người lại rúc vào ngực anh. Thân thể mềm mại nằm gọn trong lòng anh với mái tóc đổ dài lên ngực Nguyên.

-Không -Nguyên đưa dai vén một bên tóc, ghé môi cắn vào tai cô rồi mơn man xuống cổ, anh biết cô có máu buồn.

-Ừ , buồn, em không đùa...-Nhi chưa kịp la hét câu đã môi anh cướp lấy, vội đẩy mặt anh ra.

-Em đã đánh răng đâu

-Kệ ..-Nguyên lì lợm tóm chặt 2 tay cô rồi cúi xuống, hai người say đắm trong cảm giác ngọt ngào. Anh rời môi cô rồi di chuyển xuống sâu hơn một chút, bàn tay luồn nhẹ vào chiếc áo ngủ ve vuốt ngược dần lên. Nhi chợt cảm thấy nóng bừng một cảm giác kì lạ. Cô biết những phút đắm đuối thể này dẫn đến điều gì,

đẩy mạnh anh lăn ra giường, Nhi chạy vọt vào phòng tắm. Vừa vỗ nước vào mặt cô vừa cười khúc khích khi nghe tiếng anh hét om sòm.

-Làm đám cưới đi Nhi, anh chịu hết nổi rồi

Cũng may là cửa nhà cô có cách âm.

Khi cả hai ngồi chỉnh tề trước bàn ăn. Nguyên chống cằm nhìn cô rồi nói -Lúc này anh không nói đùa đâu.

-Nói gì ? -Nhi giả vờ ngơ ngác

-Còn gì nữa, em giỏi nhất là giả vờ quên - Rồi nắm lấy tay cô anh dụ dỗ - Em lấy anh đi, lấy anh rồi ngày em được mẹ cho ăn ngon miễn phí, tối ngủ được ôm cái gối to dùng hết mực yêu thương em, sáng dậy mở mắt ra đã thấy một người vô cùng đẹp trai nằm bên cạnh cho em tha hồ ...hôn hít, em được lợi nhiều như thế còn gì (kute quá anh Nguyên ơi)

-Chưa thấy ai cầu hôn...nham nhỏ như anh.

-Anh chỉ nham nhỏ với mình em thôi, honey, nhé, em lấy anh nhé, ở một mình buồn lắm, mà bây giờ lúc nào anh cũng muốn có em bên cạnh.

Nhi giả bộ ngần ngại một chút rồi gật đầu cái rụp. Thoáng cái cô thấy mình bỗng bênh trong những nụ hôn tới tấp của anh.

Cả nhà anh ai cũng hân hoan khi nghe tin hai người chuẩn bị kết hôn, duy nhất một người bị rơi vào một cơn khủng hoảng trầm trọng. Nhưng không ai nhận ra điều ấy. Họ đang mải tất bật chuẩn bị cho đám cưới.

Buổi chiều hôm ấy , tan sở , Nhi cùng Nguyên hẹn nhau đi xem đồ cho phòng cưới. Nhưng cô đợi mãi không thấy anh đến, gọi điện thì máy luôn trong tình trạng bận. Nhi nóng ruột không đợi nữa mà về thẳng nhà anh, vì hôm nay anh có hẹn với khách hàng nên không đến công ty. Khi về tới ,bà của Nguyên nói tất cả đã vào trong bệnh viện. Bảo Ngọc bị ngã đập đầu vào tường.

Ngọc nằm đấy im lặng, ai hỏi gì cũng không nói, dường như bị cấm khẩu, đến Nguyên cũng bất lực. Bác sĩ nói vết thương ở đầu Ngọc không sao, nhưng Ngọc bị mất ngủ trầm trọng, đến mức lúc này nếu muốn cô nhắm mắt, chỉ có thể dùng thuốc mê. Còn chuyện cô không nói gì thì các bác sĩ cũng không biết nguyên nhân, chỉ có thể là do cô không muốn nói. Không một ai biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Chỉ có Ngọc hiểu cô muốn gì nhưng cô nhất định không chia sẻ lòng mình với ai. Ngọc đã nằm trong viện được ba ngày, mỗi lúc tan sở Nhi lại vào chăm cô cùng bà Tâm, chuyện sắm sửa đồ đạc hai người đành dời lại . Chiều hôm ấy, khi bà Tâm về lấy vật dụng cá nhân, căn phòng trống chỉ còn lại hai người, Nhi ngồi trên chiếc giường bên cạnh lôi một cuốn sách ra đọc thì nghe tiếng Ngọc gọi.

- Nhi

-Ôi – Nhi mừng quýnh khi Ngọc bắt đầu nói chuyện – Ngọc chịu nói chuyện rồi hả, sao mấy hôm nay Ngọc không nói gì ?

-Nhi có thể đừng làm đám cưới với anh Nguyên được không?

Nhi sững sốt một lúc vì câu nói ấy rồi hỏi

-Tại sao? Ngọc không thích Nhi à?

-Không phải ,Nhi rất tốt, nhưng tôi không thể sống nếu thấy một người con gái khác sống bên cạnh anh Nguyên

-Ngọc sao thế ? Nhi nhìn cô gái ấy như người ngoài hành tinh khác

-Tôi yêu anh Nguyên, đừng có nhìn tôi như thế tôi không phải em gái anh ấy. Giờ Nhi nói đi , Nhi có thể vì tôi mà rời xa anh ấy được không?

-Không – Nhi nhìn thẳng vào cái gương mặt xanh xao không sức sống ấy, giờ thì cô đã biết rõ vì sao Ngọc luôn có khoảng cách với cô

-Thấy tôi thế này cô không chút động lòng sao

-Ngọc, nếu tôi thương Ngọc ai sẽ thương tôi, trừ khi anh Nguyên hết yêu tôi, còn không tôi sẽ không rời xa anh ấy vì bất cứ lý do gì.

-Nhi chắc chứ?

-C..h.ă.c ..- Nhi chợt ngáp ngừng khi thốt ra tiếng cuối cùng, khi nhìn vào đôi mắt ấy.

-Được, vậy hứa với tôi một điều.

-Điều gì?

-Dù có chuyện gì cũng đừng có nói với ai về chuyện ngày hôm nay, chắc cô không muốn anh tôi khó xử chứ?

-Tôi hứa

Câu chuyện chấm dứt khi bà tâm trở lại. Hai hôm sau đó Ngọc xuất viện, bác sĩ nói vết thương ở đầu đã lành hẳn, đợi lúc nào tinh thần ổn định, tự khắc cô sẽ nói chuyện bình thường.

Đám cưới vẫn sẽ tổ chức như dự định, Nhi nghĩ mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn, vì cô cũng đã từng thất tình và vượt qua được, có lẽ Ngọc sẽ dần nguôi đi. Nhưng Nhi đã nhầm.

Nguyên quyết định tổ chức đám hỏi và đám cưới vào hai ngày liền nhau vì mẹ Nhi ở xa. Buổi tối trước hôm tổ chức đám hỏi một ngày, hai người cùng nhau ra sân bay đón mẹ Nhi và dượng. Anh và cô đang bàn chỗ ở cho ba mẹ Nhi vì nhà cô khá nhỏ thì Nguyên có điện thoại. Nhi với tay bật phone trong xe hộ anh, tiếng bà Tâm hét lên khiến hai người tái mặt

-Nguyên ơi về ngay đi con, Ngọc nó uống thuốc ngủ tự vẫn rồi

Lúc ấy Nguyên sợ hãi bẻ ngoặt tay lái quay lại, còn Nhi gục mặt vào hai tay, chưa bao giờ cô nghĩ sự thể lại đến mức này.

Hai người chạy vội vào khu cấp cứu, Nhi đứng ngoài nhìn qua tấm kính nhìn cô gái đang nằm bất động trên giường. Cô nhắm chặt mắt tự nhủ

-Cô ích kỉ hơn tôi tưởng Ngọc ạ. Dám đem mạng sống của mình để đánh đổi. Coi như tôi đã ...thua cô rồi.

Lúc ấy trong đầu Nhi đã lên sẵn ý định. Đám cưới bị dời lại, trong lúc gia đình Nguyên rối rắm lên vì chuyện của Ngọc, Nhi đã lên đường về Mỹ với mẹ. Khi Nguyên biết chuyện cô đã ra đi, anh đau đớn, không nói được câu gì, anh không hiểu tại sao cô lại bỏ rơi anh khi anh đang cần cô bên cạnh nhất.

5. Chương 13 - 14 (hết)

Chương 13 : Trở Lại

Sau khi Ngọc hồi tỉnh và bình tâm, cô biết mình đã mắc sai lầm.

Nhi đã ra đi, nhưng cô cũng không phải là kẻ chiến thắng. Nguyên vẫn ở đó, có điều anh không còn là Nguyên của ngày nào nữa. Có những lúc dù anh không thể hiện ra, cô vẫn thấy trong anh sự cô đơn và lạnh lẽo. Chứng kiến người mình yêu mỗi lúc một tuyệt vọng mới là điều khiến cô đau khổ nhất. Sai lầm của cô là không thể sửa chữa được, khi mà bây giờ, người duy nhất khiến Nguyên hạnh phúc trở lại đã biệt tăm. Không ai biết lý do vì sao hay chuyện gì đã xảy ra. Ngọc chỉ nói một nửa sự thật. Cô bị thất tình, và người đó đã đi rất xa, cô không đủ can đảm để nói rằng người ấy chính là Nguyên, cô sợ những ánh mắt thương hại kia sẽ chuyển sang sự khinh bỉ.

Sau nửa năm, căn nhà vốn vui vẻ đầm ấm giờ lạnh lẽo như chiếc bóng. Mỗi người một tâm tư giấu kín trong lòng, không muốn ai động đến. Lúc nào Ngọc cũng cảm thấy sợ hãi về những gì cô đã dám làm. Đến một lúc nào đó sự thật được phơi bày, tất cả những tình cảm tốt đẹp Nguyên dành cho cô sẽ vỡ nát. Cô không thể sống ở đây để thấp thỏm chờ đợi cái lúc ấy. Cuối cùng, Ngọc chọn giải pháp chạy trốn, dù biết như thế thật ích kỉ và hèn nhát.

Cô đã thắng được Nhi, nhưng không thắng được chính bản thân mình. Mà có lẽ khi thắng được bản thân rồi, cô cũng sẽ thua sự sắt đá của Nguyên. Nếu cô nhận ra mọi chuyện sớm hơn có lẽ sẽ không ai phải đau đớn, ít ra lúc đó cô vẫn được Nguyên thương yêu, còn bây giờ cô chưa biết lúc nào tình cảm ấy sẵn sàng biến thành cơn thịnh nộ. Tất cả chỉ còn là một chữ “nếu”, “nếu” làm chi khi mọi thứ đã quá muộn màng.

Ngọc gọi điện cho bố và nói rằng muốn sang Pháp sống với gia đình ông. Năm cô 20 tuổi, người cha đã tìm lại được cô sau 14 năm thất lạc. Lúc đó Ngọc đã gắn bó với gia đình này, với Nguyên đến mức cô đã ở lại. Mỗi năm Ngọc chỉ sang thăm ông vào kì nghỉ hè nhưng giờ đây, cô muốn ở đó mãi mãi không bao giờ trở về.

Ngọc ngồi với Nguyên trong phòng chờ, bà Tâm mệt trong người nên không thể đi tiễn. Khi gần đến giờ bay, nhìn gương mặt trầm tư bên cạnh, trong một khoảnh khắc cô lấy hết can đảm rồi thú nhận. Cô cúi gầm mặt xuống không dám ngược lên nhìn thẳng anh.

-Anh, em xin lỗi, chị Nhi ra đi là lỗi của em.

Nguyên quay sang nhìn cô khó hiểu.

-Em đã ép chị Nhi ra đi bằng cách tự vẫn, em muốn chị ấy phải ăn năn, hối hận...

-Tại sao em làm thế? -Nguyên tóm lấy tay cô bóp chặt, đôi mắt anh đục ngầu nhìn cô. Ngọc nhẩn mặt vì đau. Rồi cứ thế nước mắt cô chảy dài, cuối cùng chỉ có thể thốt lên

-Anh...tha lỗi cho em -Ngọc lấy hết sức giật tay ra rồi bỏ chạy về phía cổng vào. Nguyên ngồi đó mà lòng đau tê tái. Tại sao những chuyện quái quỷ thế này lại có thể xảy ra với anh?

Thực ra ngay sau khi mọi chuyện yên ổn, anh đã sang đó tìm cô, nhưng biển trời mênh mông, chỉ biết tên thành phố cũng chẳng thể làm được gì, biết đâu họ đã chuyển sang nơi khác, sau những ngày tìm kiếm miệt mài, Nguyên trở về Việt Nam với sự vô vọng. Anh đã chọn một giải pháp khác, đó là chờ đợi, dù không biết sẽ đợi đến bao giờ.

Trong chút nắng tắt khi hoàng hôn, Nhi ngồi đó nhìn ra biển, những cơn gió lồng lộng như thổi mạnh vào hồn cô. Mái tóc đen dài bay lòa xòa trong gió. Nhi chẳng buồn lấy tay giữ nó lại. Một năm qua Nhi nghĩ mình sẽ quên, nhưng càng lúc cô lại càng nhớ. Nhi với anh có quá nhiều kỉ niệm. Huy với cô chỉ là những giấc mộng, nhưng Nguyên là có thật, hoàn toàn có thật với những nồng ấm ngọt ngào, những phút giây hạnh phúc, những điều mà mỗi khi nghĩ đến cô chỉ muốn ngay lập tức trở về bên anh. Nhưng hình ảnh Ngọc nằm thoi thóp trên giường cấp cứu đã dập tắt mọi ý nghĩ. Liệu thấy cô trở về, cô ta có dám tự tử một lần nữa? Nhi không dám đánh cược với mạng sống của người khác. Cô đã chuyển đến vùng biển này để tìm lại chút yên bình cho cuộc sống, nhưng rồi cuộc vẫn không thể thấy yên ổn tâm hồn. Khi quyết định xa anh cô không nghĩ nhiều đến thế, giờ đây, xa nhau rồi cô mới biết thế nào là đớn đau.

Nghĩa trang vắng lặng, Nhi đặt bó hoa trắng lên trước bia mộ bố. Năm nào cũng vậy, cứ vào ngày này, dù ở đâu cô cũng cố gắng trở về bên ông. Nhi ngồi dưới gốc cây to, đưa mắt nhìn xa xăm tìm một chút tĩnh lặng. Trời Hà Nội bắt đầu lập đông, khu ngoại ô hoang vắng chìm trong lớp sương mù buổi sớm. Bóng một chiếc xe ô tô đỗ từ xa, người đàn ông bước xuống trên tay cầm một bó hoa trắng, Nhi chợt thót tim khi nhận ra hình dáng Nguyên, nép vào một ngôi mộ to gần đấy, Nhi nín lặng khi thấy anh ngày một bước về phía mình gần hơn. Rồi cô lặng người khi anh dừng lại trước mộ bố. Anh vẫn nhớ hôm nay là ngày giỗ, vẫn nhớ ngày này năm trước cô dẫn anh đến đây để “ra mắt”. Nguyên gầy và xanh xao quá, đôi mắt anh trùng sâu đáy vẻ mệt mỏi. Dáng vẻ anh cô đơn lạc lõng trong màn sương khiến cô chợt rơi nước mắt. Trong thâm tâm điều Nhi muốn lúc này nhất là được ôm anh thật chặt cho thỏa nhớ nhung.

Nguyên đứng lặng nhìn bó hoa trên mộ rồi thẫn thờ, anh đã đến muộn. Nhi đã nói năm nào vào ngày giỗ, dù ở đâu cô cũng sẽ cố gắng đến đây. Anh bỏ mũ, cúi xuống sờ lên chúng như muốn tìm chút hơi ấm của cô, vẻ tươi mới của hoa khiến anh thảng thốt, Nhi chưa thể đi xa, có thể cô vẫn còn đâu đây. Bóng người con gái từ xa đi trong sương khiến anh vội vàng quay đầu chạy đuổi theo. Khi đuổi kịp người ấy rồi, Nguyên mới sững sờ. Không Phải. Nguyên trở lại xe, gục mặt vào tay lái với cảm giác tuyệt vọng. Cơ hội của anh vừa vụt khỏi tầm tay.

Nhi ngồi bệt bên gốc cây nhìn chiếc xe dần xa khỏi tầm mắt, những đám mây xám kéo đen kịt bầu trời. Cô mặc kệ những hạt mưa bắt đầu rơi lên mặt mình ngồi khóc nức nở, những hạt mưa bắt đầu rơi mau

đến khi cô thấy tóc và vai mình ướt sũng. Hơi lạnh lùa vào khắp châu thân, Nhi run rẩy đứng lên, bóng người đứng trước mặt khiến Nhi giật mình ngẩng lên, Nguyên đứng đó trong mưa tự bao giờ. Nhi nhắm mắt tưởng rằng ảo giác, rồi bỗng cô thấy mình được ôm thật chặt. Cả hai đứng chìm trong cơn mưa.

-Sao anh lại quay lại?

-Anh bỏ quên chiếc mũ, chiếc mũ em mua tặng hôm sinh nhật.

đến đây là bão nó tan chăm phần chăm rùi đẩy pà con

The End

Happy Ending

Biển vắng. Nguyên ngồi nường những con mực thơm lừng trong khi mắt không rời khỏi cô. Cô mặc chiếc váy trắng giống như lần đầu tiên anh thấy, đang để chân trần vô tư đùa giỡn với những ngọn sóng, trông như một thiên thần trên biển. Thỉnh thoảng nàng quay lại và hét vang tên anh. Hai người đang ở thời kì đẹp nhất của tình yêu. Một kì trăng mật ở biển ..vào mùa đông. Nguyên không khỏi lạ kì khi cô đưa ra đề nghị đấy, nhưng những gì cô muốn với anh là trời muốn nên anh sẵn sàng chiều. Giờ anh mới biết đi biển mùa đông cũng thật là thú vị. Đưa một lúc thấy một cô liền chạy đến bên anh rồi hít hà. -Thơm quá anh ơi

-Nghịch đã chưa, mãi chơi quên cả chồng, làm anh ngồi đây buồn thiu này giờ..lạnh không chừng? Nguyên hỏi rồi cởi chiếc áo khoác hờ lên vai cô

-Anh... tự dưng em buồn ngủ rồi.- Cô ngả đầu lên vai anh mơ màng

-Ồ, thế mà có người định ngồi bên anh suốt đêm ngoài biển, ngắm sao cho đến khi bình minh lên, bây giờ mới có 10h tối à, tính ra còn 7 tiếng nữa.

-Tại cả ngày hôm nay đi nhiều mệt quá .

-Này, đừng có ngủ quên đấy nhé.

-Ừn...

-Hay đi ngủ nhé ?

-Không, em muốn ngồi bên anh như vậy à.

Nguyên đứng dậy vào chiếc lều du lịch gần đó lấy chiếc chăn mỏng rồi quay lại, bế cô ngồi vào trong lòng mình, quấn chiếc chăn ôm lấy hai người. Bên ánh lửa bập bùng, Nhi dựa vào anh với cảm giác thật êm đềm và ấm áp. Cô khẽ mỉm cười khi chiếc radio mang theo đang nhộn lên ca khúc "Hát vang rằng Em Yêu Anh".

Ngồi cùng anh nơi đây thật quá êm đềm Kể vai anh trong khi ngoài kia là gió

Chờ trăng lên mình hát gọi tên nhau thăm thì

Là la là la la la la hạnh phúc sớm mai

Ngày hôm qua em như cô bé u buồn

Rồi anh đến tựa như bình minh vừa sáng

Bầu trời trong lành hơn tia nắng cuối ngày

Cùng bấy chim hòa chung câu hát yêu nhau

Là la là la la em yêu anh nhiều hơn

Là la là la la lòng em cứ hát vang

Và những lúc đêm mưa buồn không gọi tên

Và những lúc đêm không còn cô đơn quanh mình

Hát vang , hát vang rằng em yêu anh

La la la la la la.

Nhi ngồi thong thả đan len bên cửa sổ, thỉnh thoảng nhăn mặt, đưa tay lên xoa bụng khi đứa con sắp chào đời đập mạnh. Càng đến ngày sinh cô càng thấy mình nặng nề. Từ lúc biết cô có bầu, bà Tâm ra công tắm bồ khiến giờ cô trở nên ...bé ú. Nguyên mở cửa phòng tắm, trên tay cầm chiếc khăn khô bước đến gần Nhi, ngồi dưới chân cô rồi vùi vỉnh -Lau tóc cho anh

Cô bỏ chiếc áo đan dở lên bàn cầm chiếc khăn lau tóc trong khi anh cứ dúi mặt vào bụng cô để nghe tiếng con đập.

-Ướt hết áo em giờ.

-Vậy để anh vén áo lên :2T-ghost- (6): - Vừa thò tay Nguyên đã bị cô phát ột cái vào tay đau điếng

-Hic, con chưa ra đời mà đã đối xử với anh phũ phàng, sau này có nó rồi chắc anh ra rìa quá

-Sắp làm bố rồi mà anh còn nham nhở

-Anh muốn nghe con đập mà, mà công nhận nó đập ..khỏe thật, không biết nó có đúng là con gái không nữa.

-Thật, bác sĩ xác nhận 100% rồi mà

-Thằng Huy chưa chi đã xí nhận làm con dâu rồi, con vàng con bạc của anh chưa ra đời mà nó đã tính đến chuyện rước về nhà nó, khôn hết chỗ.

-Có một bước xuống tầng chứ xa xôi gì, mà công nhận thằng nhỏ đẹp trai giống y xì bố nó

-Này – Nguyên xụ mặt - Em có cần khen người cũ trước mặt anh thế không. Có thấy cái mặt anh đầy ghen tị không ?

Cô bật cười khi thấy vẻ mặt giả vờ ghen tị của Nguyên, đứng lên lấy máy sấy cho anh khô mái tóc , rồi ì ạch bò lên giường xem tivi. Nguyên cất máy sấy vào tủ rồi cũng bò lên theo, chui vào chăn rồi vòng tay ôm ngang lấy người cô dụi dụi.

-Anh không cam tâm

-Chuyện gì – Nhi mơ màng khi mắt cô đang mỗi lúc một díp vào.

-Anh muốn có thằng con trai nữa, để còn được người khác khen...đẹp trai giống bố.. :2T-ghost- (104):

-Đứa này chưa ra đã nghĩ đến đứa khác rồi .-Nhi lười biếng trả lời trong cảm giác dễ chịu được tay anh ve vuốt. Chợt cô khẽ nhăn mặt

-Anh...em đau quá, hình như con ..sắp ra rồi

-Không phải chứ - Nguyên cuống lên – hôm qua vừa khám bác sĩ bảo tuần sau cơ mà.

-Hic, em không biết...đau quá,

Nguyên bật dậy lấy áo mặc cho cô rồi hét ầm nhà

-MẸ ƠI....

Căn nhà nơi ngoại ô của Nguyên là nơi tụ họp các gia đình vào mỗi chủ nhật. Năm ngoái bé Lì được 3 tuổi, Nguyên đã mua căn nhà này cho con bé có một không gian rộng hơn để nghịch. Mấy bà mẹ ngồi buồn chuyện trong bếp trong khi bọn trẻ đùa nghịch ngoài vườn.

Cu Nhếch vừa ngồi trên ngựa gỗ phi ầm ầm vừa “trông chừng” con bé tóc tém đang hí hoáy nghịch ngợm bên cạnh. Ba mẹ đã dặn đây là nhiệm vụ cao cả của một ...siêu nhân. Mà thần tượng to lớn trong lòng cu cậu lại là ..siêu nhân đồ (Trong 5 anh em siêu nhân). Mãi đứng đưa, lúc sau cu cậu nhìn sang con bé rồi la ầm ĩ

-Sao bản vậy, hông được nghịch đất nữa.

-.....

-Bắn áo mẹ Nhi cho ăn roi đấy.

Con bé mặc chiếc váy hồng phần giờ đã lấm lem hết gấu, gương mặt bị bầm với đôi mắt tròn xoe đang li ra mặc kệ thằng cu lấm mồm bên cạnh, tiếp tục công cuộc ..đào đất.

-Ê Lì, nói hông nghe vào mách mẹ Nhi đấy

-Béo ú, ầm chuyện.

-Mách cả mẹ Lam luôn.

Con bé tức mình cầm một nắm đất ném...thăng vào áo thằng nhóc khiến nó đang sạch bong giờ bắt đầu lem nhem. Cu cậu tức mình trèo xuống khỏi con ngựa và bốc một nắm đất bôi lại. Thế là hai đứa bắt đầu ..lao vào nhau. Mấy đứa còn lại kêu ầm lên mà không dám vào can vì không muốn dây với ...bé Lì :2T-ghost-(20):

Lam và Nhi đang nấu cơm trong bếp vội chạy ra hết hồn khi thấy hai cậu ầm cô chiêu nhà mình đang chí chöhe.

Lam hét lên

-Trời ơi, Nhếch , buông tóc em ra mau .

-Lì, không được cắn anh như thế, hai cái đứa này muốn ăn roi hả.

Khi hai người lòi được hai đứa nhóc ra thì đứa nào cũng đã te tua tơi tả. Nhi vừa lòi bé Lì vào nhà tắm vừa nghĩ không biết con bé này giống ai mà vừa lì ...vừa gấu. Tóc tai nó rối bù mà cái mặt vẫn đầy vẻ hể, trong khi cu Nhếch khóc lóc ầm ĩ với mẹ đòi mẹ xử lý con bé đầu gấu kia. Từ cái ngày đầu tiên hai đứa chơi với nhau đã bắt đầu chí chöhe mà phần thắng lúc nào cũng thuộc về bé Lì. Đòn tuyệt chiêu của nó là tát và cẩu, từ khi mọc được mấy cái răng sữa thì bắt đầu ..cắn. Thằng cu Nhếch vốn hiền lành nên suốt ngày phải chịu đựng đủ trò nghịch ngợm của con bé. Cứ cái đà này thì ước vọng làm thông gia của hai nhà ngày càng xa xôi. Lam vừa tắm cho thằng bé vừa dỗ dành.

- Nhếch của mẹ ngoan, em còn bé , Nhếch nhường em mới đáng là đàn ông chứ.

- Con hông biết ,mẹ xử lí nó đi, huhu, khi nào bố Nguyên về mách bố Nguyên.

Con bé đang ngồi trần như nhộng trong chậu tắm bên cạnh nghe thế lấy tay tấp nước ầm ầm vào người thằng Nhếch, ngay lập tức bị Nhi quát.

-Nào ! Lì , ngồi yên.

Tiếng đám đàn ông nói chuyện ròn rã về đến ngoài cổng, Cu Nhếch thấy thế liền gào ầm lên ăn vạ. Lam quần cho nó một cái khăn khô bế lên nhà lấy quần áo. Vừa đặt xuống đất nó đã chạy đến ôm chặt lấy Nguyên kể tội. Anh vừa dỗ dành nó vừa quay sang cô con gái rượu của mình đang ngồi bên bàn ăn với cái váy mới, gương mặt ra vẻ ngây ngô thản nhiên cầm cái đùi gà mút như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhi vừa bày thức ăn ra bàn vừa nói

-Tại anh đẩy Nguyên, ai bảo lúc em mang thai anh cứ bảo nó là con trai, giờ nó còn đầu gấu hơn cả con trai nữa .

- Thế hả ? anh lại có linh cảm đứa này là con trai tiếp đấy.

-Thế thì cứ chuẩn bị làm một ông bố bận rộn đi –Huy cười sảng khoái rồi đến bên con bé âu yếm – Bé Nghi tao giành trước rồi đấy, tao khoái con đầu đầu gấu thế này lắm , haha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-prince-in-dream>